Samling af Afgørelser

RETTENS DOM (Ottende Udvidede Afdeling)

15. oktober 2020 *

»Regler for institutionerne – fælles statut for medlemmerne af Europa-Parlamentet – medlemmer af Europa-Parlamentet, der er valgt i italienske valgkredse – afgørelse nr. 14/2018 om pension vedtaget af Ufficio di Presidenza della Camera dei deputati (præsidiet for det italienske deputeretkammer) – ændring af pensionsbeløb for medlemmer af det nationale italienske parlament – Europa-Parlamentets tilsvarende ændring af pensionsbeløbet for visse tidligere medlemmer af Europa-Parlamentet, der er valgt i Italien – kompetencen hos udstederen af retsakten – begrundelsespligt – velerhvervede rettigheder – retssikkerhed – berettiget forventning – ejendomsret – proportionalitet – ligebehandling«

I de forenede sager T-389/19 – T-394/19, T-397/19, T-398/19, T-403/19, T-404/19, T-406/19, T-407/19, T-409/19 – T-414/19, T-416/19 – T-418/19, T-420/19 – T-422/19, T-425/19 – T-427/19, T-429/19 – T-432/19, T-435/19, T-436/19, T-438/19 – T-442/19, T-444/19 – T-446/19, T-448/19, T-450/19 – T-454/19, T-463/19 og T-465/19,

Maria Teresa Coppo Gavazzi, Milano (Italien), og de øvrige sagsøgere, hvis navne fremgår af bilaget [1], ved advokat M. Merola,

sagsøgere,

mod

Europa-Parlamentet ved S. Seyr og S. Alves, som befuldmægtigede,

sagsøgt,

angående et søgsmål anlagt i henhold til artikel 263 TEUF med påstand om annullation af meddelelserne af 11. april 2019 og for så vidt angår sagsøgeren i sag T-465/19 af meddelelsen af 11. juni 2019, der for alle sagsøgernes vedkommende blev udarbejdet af Parlamentet og vedrørte tilpasningen af de pensioner, som sagsøgerne har ret til efter ikrafttrædelsen af afgørelse nr. 14/2018 vedtaget af Ufficio di Presidenza della Camera dei deputati den 1. januar 2019,

har

RETTEN (Ottende Udvidede Afdeling),

sammensat af afdelingsformanden, J. Svenningsen, og dommerne R. Barents, C. Mac Eochaidh (refererende dommer), T. Pynnä og J. Laitenberger,

justitssekretær: ekspeditionssekretær J. Palacio González,

* Processprog: italiensk.

1 – Listen over de øvrige sagsøgere er kun vedlagt den version, der meddeles parterne.

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter retsmødet den 7. juli 2020,

afsagt følgende

Dom

1 Med deres søgsmål har sagsøgerne, som er tidligere medlemmer af Europa-Parlamentet valgt i Italien, eller deres efterladte nedlagt påstand om, at Retten annullerer Parlamentets afgørelser, hvorved beregningen af sagsøgernes alderspension eller efterladtepension tilpasses beregningen af pensioner, som medlemmerne af parlamentet i Italien modtager, og i givet fald nedsættes.

I. Retsforskrifter

A. EU-retten

2 Regulativ om omkostningsgodtgørelser og andre godtgørelser til Europa-Parlamentets medlemmer (herefter »omkostningsregulativet«) i den affattelse, der var gældende indtil den 14. juli 2009, bestemte i bilag III (herefter »bilag III«) bl.a.:

»Artikel 1

1. Alle Europa-Parlamentets medlemmer er berettigede til en alderspension.

2. Indtil indførelsen af en endelig fællesskabspensionsordning for alle Europa-Parlamentets medlemmer, og såfremt den nationale ordning ikke berettiger til nogen pension, eller såfremt den fastsatte pensions størrelse og/eller betingelser ikke svarer til, hvad der gælder for medlemmerne af det nationale parlament i den medlemsstat, hvor det pågældende medlem er valgt, udbetales en foreløbig alderspension efter anmodning fra det pågældende medlem over Den Europæiske Unions budget, sektion Parlamentet.

Artikel 2

1. Størrelsen af og betingelserne for den foreløbige pension er overensstemmende med, hvad der gælder for den pension, som udbetales til medlemmer af parlamentet i den medlemsstat, hvor medlemmet af Europa-Parlamentet er valgt.

2. Ethvert medlem, der gør brug af bestemmelserne i artikel 1, stk. 2, skal som tilsluttet denne ordning indbetale et bidrag til Den Europæiske Unions budget, som beregnes på en sådan måde, at han i alt betaler samme beløb, som i henhold til de nationale regler betales af et medlem af parlamentet i den medlemsstat, hvor han er valgt.

Artikel 3

1. Ansøgninger om at blive tilsluttet denne foreløbige pensionsordning indgives inden for en frist på tolv måneder efter mandatets påbegyndelse.

Efter udløbet af denne frist betragtes det pågældende medlem som værende tilsluttet pensionsordningen fra den første dag i den måned, hvor ansøgningen modtoges.

2. Ansøgninger om udbetaling af pension indgives inden for en frist på seks måneder efter opnåelse af pensionsret.

Efter udløbet af denne frist udbetales den pågældendes pension fra den første dag i den måned, hvor ansøgningen modtoges.

[…]«

3 Statutten for Europa-Parlamentets medlemmer blev vedtaget ved Parlamentets afgørelse 2005/684/EF, Euratom af 28. september 2005 om vedtagelse af statutten for Europa-Parlamentets medlemmer (EUT 2005, L 262, s. 1, herefter »statutten for medlemmer«) og trådte i kraft den 14. juli 2009, den første dag i den syvende valgperiode.

4 Artikel 25 i statutten for medlemmer bestemmer:

»1. Medlemmer, der var valgt til Parlamentet, før denne statut trådte i kraft, og som er blevet genvalgt, kan med hensyn til vederlag, overgangsgodtgørelse samt alders-, invalide- og efterladtepension vælge at være omfattet af den hidtidige nationale ordning i hele mandatperioden.

2. Disse ydelser betales over medlemsstaternes budget.

[…]«

5 Artikel 28 i statutten for medlemmerne bestemmer:

»1. Ret til pension, som et medlem på tidspunktet for anvendelsen af denne statut har opnået i henhold til nationale bestemmelser, bevares i fuldt omfang.

[…]«

6 Ved afgørelser af 19. maj og 9. juli 2008 vedtog Parlamentets Præsidium gennemførelsesbestemmelser til statutten (EUT 2009, C 159, s. 1, herefter »gennemførelsesbestemmelserne«).

7 Gennemførelsesbestemmelsernes artikel 49 vedrørende alderspensionsrettigheder bestemmer:

»1. De medlemmer, der har udøvet deres mandat i mindst et helt år, er ved ophøret af deres mandat berettigede til en livsvarig alderspension, der udbetales fra den første dag i den måned, der følger efter den måned, i hvilken de fylder 63 år.

Tidligere medlemmer eller deres retlige repræsentanter indgiver deres ansøgning om udbetaling af alderspension inden for en frist på seks måneder efter opnåelse af pensionsret, undtagen i tilfælde af force majeure. Hvis denne frist ikke overholdes, udbetales den pågældendes alderspension fra den første dag i den måned, hvor ansøgningen blev modtaget.

[…]«

8 I henhold til gennemførelsesbestemmelsernes artikel 73 trådte disse i kraft på samme dato som statutten, dvs. den 14. juli 2009.

9 Gennemførelsesbestemmelsernes artikel 74 præciserer, at bortset fra de i afsnit IV fastsatte overgangsbestemmelser, herunder navnlig artikel 75 i disse gennemførelsesbestemmelser (herefter »artikel 75«), ophæves omkostningsregulativet på datoen for statuttens ikrafttræden.

10 Artikel 75, der bl.a. vedrører alderspension, bestemmer:

»1. Efterladte- og invalidepension, supplerende invalidepension, der ydes til forsørgelsesberettigede børn, og alderspension tilkendt i henhold til omkostningsregulativets bilag I, II og III vil fortsat blive udbetalt efter reglerne i disse bilag til de personer, der allerede modtog en sådan pension inden datoen for statuttens ikrafttræden.

Afgår et tidligere medlem, der modtager invalidepension, ved døden efter den 14. juli 2009, udbetales der efterladtepension til den pågældendes ægtefælle, partner i et fast ægteskabslignende forhold eller børn, over for hvem der består forsørgelsespligt, i overensstemmelse med bilag I til omkostningsregulativet.

2. De alderspensionsrettigheder, som i henhold til ovennævnte bilag III er erhvervet inden datoen for statuttens ikrafttræden, består uændret. De personer, der har erhvervet rettigheder under nævnte pensionsordning, modtager en pension beregnet på grundlag af de rettigheder, de har erhvervet i henhold til ovennævnte bilag III, fra det tidspunkt, hvor de opfylder de betingelser, som i så henseende er fastsat i den pågældende medlemsstats nationale lovgivning, og har indgivet en ansøgning, som anført i artikel 3, stk. 2, i nævnte bilag III.«

11 Endelig skal artikel 75 sammenholdes med syvende betragtning til disse gennemførelsesbestemmelser, hvori det anføres:

»Det skal endvidere i overgangsbestemmelserne sikres, at personer, der modtager bestemte ydelser i henhold til omkostningsregulativet, fortsat kan få udbetalt disse ydelser efter ophævelsen af regulativet i overensstemmelse med princippet om beskyttelse af berettigede forventninger. Det skal også sikres, at pensionsrettigheder erhvervet på grundlag af omkostningsregulativet før statuttens ikrafttræden respekteres. Der skal desuden tages hensyn til den særlige ordning, der gælder for de medlemmer, der i en overgangsperiode med hensyn til de finansielle vilkår for udøvelsen af mandatet vil være omfattet af den nationale ordning i den medlemsstat, hvor de er valgt, i medfør af statuttens artikel 25 eller 29.«

B. Italiensk ret

12 Den 12. juli 2018 vedtog Ufficio di Presidenza della Camera dei deputati (Præsidiet for Deputeretkammeret) afgørelse nr. 14/2018 om en ny fastsættelse af størrelsen af livsvarige ydelser og af den livsvarige del af pro rata-pensionsydelser samt efterladteydelser for årene i valgperioden indtil den 31. december 2011 (herefter »afgørelse nr. 14/2018«).

13 Artikel 1 i afgørelse 14/2018 bestemmer:

»1. Fra den 1. januar 2019 beregnes størrelsen af livsvarige ydelser, direkte og til efterladte, og af den livsvarige del af pro rata-pensioner, direkte og til efterladte, der er opnået ret til på grundlag af den lovgivning, som var i kraft den 31. december 2011, i henhold til de nye bestemmelser, der er fastsat i denne afgørelse.

2. Den nye beregning, der er omhandlet i det foregående stykke, foretages ved at multiplicere det individuelle bidrag med en omregningskoefficient afhængig af medlemmets alder på det tidspunkt, hvor medlemmet opnåede ret til den livsvarige ydelse eller til pro rata-pensionsydelsen.

3. De omregningskoefficienter, der er anført i tabel 1 i bilaget til denne afgørelse, anvendes.

4. Størrelsen af livsvarige ydelser, direkte og til efterladte, og af den livsvarige del af pro rata-pensioner, direkte og til efterladte, der omberegnes i overensstemmelse med denne afgørelse, kan i intet tilfælde overstige størrelsen af den livsvarige ydelse, direkte og til efterladte, eller den livsvarige del af pro rata-pension, direkte og til efterladte, der for hvert medlem er fastsat i det regulativ, der var gældende på tidspunktet for begyndelsen af det parlamentariske mandat.

5. Størrelsen af livsvarige ydelser, direkte og til efterladte, og af den livsvarige del af pro rata-pensioner, direkte og til efterladte, der omberegnes i overensstemmelse med denne afgørelse, kan i intet tilfælde være lavere end det beløb, der beregnes ved at multiplicere de individuelle bidrag ændret i overensstemmelse med artikel 2 nedenfor, der er betalt af et medlem, der har udøvet det parlamentariske mandat i løbet af den XVII valgperiode, med omregningskoefficienten, der svarer til det fyldte 65. år, og som var gældende den 31. december 2018.

6. Hvis det omberegnede beløb for livsvarige ydelser, direkte og til efterladte, for den livsvarige del af pro rata-pensioner, direkte og til efterladte, der følger af den nye beregning som omhandlet i denne afgørelse, nedsættes med mere end 50% i forhold til størrelsen af den livsvarige ydelse, direkte og til efterladte, og til den livsvarige del af pro rata-pensionen, direkte og til efterladte, der for hvert medlem er fastsat i det regulativ, der var gældende på tidspunktet for begyndelsen af det parlamentariske mandat, forhøjes minimumsbeløbet fastsat i henhold til stk. 5 med halvdelen.

7. Præsidiet kan efter forslag fra kollegiet af medlemmernes kvæstorer forhøje de livsvarige ydelser, direkte og til efterladte, og den livsvarige del af pro rata-pensioner, direkte og til efterladte, med op til højst 50% af det i henhold til denne afgørelse omberegnede beløb til fordel for personer, der anmoder herom, og som opfylder følgende betingelser:

a) De oppebærer ikke andre årlige indtægter med et beløb, der er større end den årlige sociale bistand, bortset fra eventuelle indtægter af en hvilken som helst art fra fast ejendom, der anvendes som primær bopæl.

b) De lider af alvorlige sygdomme, som medfører behov for livsvigtig terapi i henhold til relevante dokumenter fra offentlige behandlingsinstitutioner, eller lider af sygdomme, der giver anledning til en invaliditetsgrad på 100%, der er anerkendt af de kompetente myndigheder.

8. Dokumentation for, at betingelserne i stk. 7 er opfyldt, skal fremsendes af ansøgeren på tidspunktet for ansøgningen og derefter senest den 31. december hvert år.«

II. Baggrunden for tvisten

14 Sagsøgerne, Maria Teresa Coppo Gavazzi og de andre fysiske personer, hvis navne er anført i bilaget, er enten tidligere medlemmer af Europa-Parlamentet valgt i Italien, eller for så vidt angår Vanda Novati, Maria Di Meo, Leda Frittelli, Mirella Musoni, Jitka Frantova og Ida Panusa i sagerne T-397/19, T-409/19, T-414/19, T-426/19, T-427/19 og T-453/19, efterladte ægtefæller til tidligere europaparlamentsmedlemmer valgt i Italien. Hver af dem oppebærer henholdsvis alderspension eller efterladtepension.

15 I henhold til bestemmelserne i afgørelse nr. 14/2018 blev pensionsbeløbet for et vist antal tidligere italienske medlemmer (eller for deres efterlevende ægtefæller) nedsat med virkning fra den 1. januar 2019.

16 Som følge af, at italienske parlamentsmedlemmer, der var berørt af de nævnte nedsættelser, havde anlagt sag til prøvelse af afgørelse nr. 14/2018, undersøges lovligheden af denne nationale afgørelse i øjeblikket af Consiglio di giurisdizione della Camera dei deputati (Deputeretkammerets Jurisdiktionsråd, Italien).

17 Ved at tilføje en kommentar til pensionsmeddelelserne for januar 2019 underrettede Parlamentet sagsøgerne om, at størrelsen af deres pensioner kunne ændres i henhold til afgørelse nr. 14/2018, og at den nye beregning eventuelt kunne give anledning til tilbagesøgning af uberettiget udbetalte beløb.

18 Ifølge Parlamentet var dette nemlig forpligtet til at anvende afgørelse nr. 14/2018 og dermed til at foretage en ny beregning af sagsøgernes pensioner, henset til artikel 2, stk. 1, i bilag III, som bestemmer, at »[s]tørrelsen af og betingelserne for den foreløbige pension er overensstemmende med, hvad der gælder for den pension, som udbetales til medlemmer af parlamentet i den medlemsstat, hvor medlemmet af Europa-Parlamentet er valgt« (herefter »reglen om overensstemmende pension«).

19 Ved en udateret meddelelse fra chefen for kontoret »Vederlag og Sociale Rettigheder« i Parlamentets Generaldirektorat (GD) for Finans vedlagt som bilag til sagsøgernes pensionsopgørelser for februar 2019 meddelte Parlamentet sagsøgerne, at dets Juridiske Tjeneste ved sin udtalelse SJ-0836/18 af 11. januar 2019 havde tiltrådt, at afgørelse nr. 14/2018 automatisk fandt anvendelse på sagsøgernes situation (herefter »udtalelsen fra den Juridiske Tjeneste«). I meddelelsen blev det tilføjet, at Parlamentet, så snart det havde modtaget de nødvendige oplysninger fra Camera dei deputati (deputeretkammeret, Italien), ville meddele sagsøgerne den nye fastsættelse af deres pensionsbeløb og foretage inddrivelse af den eventuelle forskel i løbet af de følgende 12 måneder. Endelig blev sagsøgerne i denne meddelelse underrettet om, at den endelige fastsættelse af deres pensioner ville ske ved en formel retsakt, som det ville være muligt at indgive en klage over i henhold til gennemførelsesbestemmelsernes artikel 72 eller et annullationssøgsmål i henhold til artikel 263 TEUF.

20 Ved meddelelser af 11. april 2019 (herefter for så vidt angår Luigi Andrea Florio i sag T-465/19 »udkastet til afgørelse«) meddelte chefen for kontoret »Vederlag og Sociale Rettigheder« i Parlamentets Generaldirektorat for Økonomi sagsøgerne, således som han havde oplyst i sin meddelelse af februar 2019, at størrelsen af deres pension i henhold til artikel 2, stk. 1, i bilag III ville blive tilpasset den nedsættelse af de tilsvarende pensioner, der i Italien blev udbetalt til tidligere nationale parlamentsmedlemmer i medfør af afgørelse nr. 14/2018. Det fremgik ligeledes af de nævnte meddelelser, at størrelsen af sagsøgernes pensioner ville blive tilpasset fra april 2019 (og med tilbagevirkende kraft fra den 1. januar 2019) i henhold til de forslag til fastsættelse af de nye pensionsbeløb, der var vedlagt som bilag til disse skrivelser. Endelig gav disse meddelelser sagsøgerne en frist på 30 dage, der løb fra modtagelsen, til at fremsætte deres bemærkninger. I mangel af sådanne bemærkninger ville virkningerne af disse meddelelser blive betragtet som endelige og navnlig indebære tilbagesøgning af de beløb, der med urette var modtaget for månederne januar til marts 2019.

21 Med undtagelse af Florio i sag T-465/19 har ingen af sagsøgerne fremsat sådanne bemærkninger, hvorfor virkningerne af de meddelelser, der er nævnt i præmis 20 ovenfor, er blevet endelige i forhold til dem.

22 Ved e-mail af 14. maj 2019 fremsendte Florio sine bemærkninger til Parlamentets kompetente tjenestegren.

23 Ved skrivelse af 11. juni 2019 (herefter »den endelige afgørelse«) anførte chefen for kontoret »Vederlag og Sociale Rettigheder for medlemmerne« i Parlamentets Generaldirektorat for Finans, at de af Florio fremsendte bemærkninger ikke indeholdt oplysninger af en sådan karakter, at de kunne begrunde en ændring af Parlamentets holdning, således som den var kommet til udtryk i udkastet til afgørelse. Følgelig var pensionsbeløbene og den deraf følgende plan for inddrivelse af uberettiget udbetalte beløb som beregnet og meddelt i bilaget til det nævnte udkast til afgørelse, blevet endelige på datoen for meddelelsen af den endelige afgørelse.

III. Retsforhandlingerne og parternes påstande

24 Ved stævninger indleveret til Rettens Justitskontor den 27. juni (sagerne T-389/19 – T-393/19), den 28. juni (sagerne T-394/19, T-397/19, T-398/19, T-403/19, T-404/19, T-406/19, T-407/19, T-409/19 – T-414/19, T-416/19 og T-417/19), den 1. juli (sagerne T-435/19, T-436/19, T-438/19 – T-442/19, T-444/19 – T-446/19), den 2. juli (sagerne T-421/19, T-422/19, T-425/19, T-426/19, T-427/19, T-429/19 – T432/19), den 3. juli (sagerne T-418/19, T-420/19, T-448/19, og T-450/19 – T-453/19), den 4. juli (sagerne T-454/19 og T-463/19) og den 5. juli 2019 (sag T-465/19) har sagsøgerne anlagt de foreliggende sager.

25 Den 10. juli (T-389/19 – T-393/19, T-394/19, T-397/19, T-398/19, T-403/19, T-404/19, T-406/19, T-407/19, T-409/19 – T-414/19, T-416/19 og T-417/19) og den 18. juli 2019 (sagerne T-418/19, T-420/19 – T-422/19, T-425/19 – T-427/19, T-429/19 – T-432/19, T-435/19, T-436/19, T-438/19 – T-442/19, T-444/19 – T-446/19, T-448/19, T-450/19 – T-454/19, T-463/19 og T-465/19) anmodede Parlamentet i henhold til artikel 68, stk. 1, i Rettens procesreglement om forening af sagerne.

26 Den 19. juli (sagerne T-389/19 – T-393/19, T-394/19, T-397/19, T-398/19, T-403/19, T-404/19, T-406/19, T-407/19 T-409/19 og T-410/19) og den 22. juli 2019 (sagerne T-411/19 – T-414/19 og T-416 – T-418/19, T-420/19 – T-422/19, T-425/19 – T-427/19, T-429/19 – T-432/19, T-435/19, T-436/19, T-438/19 – T-442/19, T-444/19 – T-446/19, T-448/19, T-450/19 – T-454/19, T-463/19 og T-465/19) har Parlamentet i henhold til procesreglementets artikel 69, litra c), anmodet om udsættelse af sagerne i afventning af afgørelsen fra Consiglio di giurisdizione della Camera (deputeretkammerets jurisdiktionsråd) om gyldigheden af afgørelse nr. 14/2018.

27 Den 11. september (sagerne T-391/19 og T-392/19), den 12. september (sag T-389/19), den 13. september (sag T-393/19), den 16. september (sagerne T-394/19, T-403/19, T-410/19, T-412/19 og T-416/19), den 17. september (sagerne T-397/19, T-398/19, T-409/19 og T-414/19), den 18. september (sagerne T-390/19, T-404/19, T-406/19, T-407/19, T-411/19, T-413/19, T-417/19, T-418/19, T-420/19 – T-422/19, T-425/19, T-429/19 – T-431/19, T-436/19 og T-438/19), den 19. september (sagerne T-426/19, T-427/19, T-435/19, T-439/19, T-442/19, T-445/19, T-446/19), den 20. september (sagerne T-432/19, T-440/19, T-448/19, T-450/19, T-451/19, T-454/19 og T-463/19), den 23. september (sagerne T-441/19, T-444/19, T-452/19, T-465/19) og den 24. september 2019 (sag T-453/19) har Parlamentet indgivet svarskrifter.

28 Den 27. september (sagerne T-389/19 og T-390/19), den 30. september (sagerne T-391/19 – T-394/19, T-397/19 og T-398/19), den 1. oktober (sagerne T-403/19, T-404/19, T-406/19, T-407/19 og T-409/19 – T-411/19), den 2. oktober (sagerne T-412/19 – T-414/19, T-416/19 – T-418/19, T-420/19 – T-422/19 og T-430/19 – T-432/19), den 3. oktober (sagerne T-425/19, T-435/19, T-436/19, T-438/19 – T-442/19, T-444/19 – T-446/19, T-448/19 og T-450/19 – T-454/19) og den 4. oktober 2019 (sagerne T-426/19, T-427/19, T-429/19, T-463/19 og T-465/19) adspurgte Retten parterne om muligheden for dels at udvælge et begrænset antal prøvesager blandt de 84 tilsvarende sager, som på det tidspunkt var anlagt, dels at udsætte de øvrige sager, indtil den afsluttende afgørelse i de udvalgte prøvesager var retskraftig. I øvrigt anmodede Retten Parlamentet om at fremlægge omkostningsregulativet i sin helhed.

29 Den 15. oktober (sag T-452/19), den 18. oktober (sagerne T-389/19, T-390/19, T-410/19 – 414/19, T-416/19, T-418/19, T-420/19 og T-421/19), den 22. oktober (sagerne T-391/19 – T-394/19, T-397/19, T-398/19, T-403/19, T-404/19, T-406/19, T-407/19, T-409/19, T-417/19, T-422/19 og T-430/19 – T-432/19), den 24. oktober (sagerne T-425/19 – T-427/19, T-429/19, T-435/19, T-436/19, T-438/19 – T-442/19, T-444/19 – T-446/19, T-448/19, T-450/19, T-451/19, T-453/19 et T-454/19) og den 28. oktober 2019 (sagerne T-463/19 og T-465/19) besvarede Parlamentet spørgsmålet fra Retten og fremlagde omkostningsregulativet i sin helhed.

30 Den 21. oktober 2019 besvarede sagsøgerne Rettens spørgsmål.

31 Ved afgørelser af 4. november (sagerne T-389/19 – T-394/19, T-397/19 og T-398/19), 5. november (sagerne T-403/19 og T-404/19), 6. november (sagerne T-406/19, T-407/19, T-409/19, T-414/19 og T-416/19), 7. november (sagerne T-410/19 – T-412/19, T-417/19, T-418/19 og T-420/19), 8. november (sagerne T-413/19, T-421/19, T-422/19 og T-425/19), 11. november (sagerne T-426/19, T-427/19, T-429/19 – T-431/19 og T-452/19), 12. november (sagerne T-432/19, T-435/19 og T-436/19), 13. november (sagerne T-438/19 – T-442/19, T-444/19 – T-446/19 og T-448/19), 14. november (sagerne T-450/19, T-451/19, T-453/19 og T-454/19) og 15. november 2019 (sagerne T-463/19 og T-465/19) blev sagerne som følge af den ændrede sammensætning af Rettens afdelinger henvist til Ottende Afdeling.

32 Ved skrivelser af 5. og 28. november 2019 meddelte Parlamentet Retten, at sagsøgeren i sagen T-435/19, Luigo Caligaris, var afgået ved døden. I betragtning af disse omstændigheder bad Retten den 2. december 2019 sagsøgerens advokat om at oplyse, hvilket videre forløb af sagen han forventede. Den 20. december 2019 meddelte Caligaris' advokat Retten, at Caligaris' enke, Paola Chiaramello, havde til hensigt at fortsætte sagen. Den 30. september 2020 meddelte Chiaramellos advokat Retten, at hans klient var afgået ved døden. Den 7. oktober 2020 meddelte Chiaramellos advokat Retten, at Chiaramellos arvinger, Enrico Caligaris og Valentina Caligaris, havde til hensigt at fortsætte sagen.

33 Den 28. november 2019 besluttede Retten, at yderligere udveksling af processkrifter ikke var nødvendig.

34 Den 3. december (sag T-389/19), den 4. december (sagerne T-390/19 – T-394/19), den 5. december (sagerne T-397/19, T-398/19, T-403/19, T-404/19, T-406/19, T-407/19, T-409/19 – T-412/19, T-418/19, T-420/19 – T-422/19, T-425/19 – T-427/19, T-429/19 – T-432/19, T-435/19, T-436/19 og T-438/19 – T-441/19), den 6. december (sagerne T-413/19, T-414/19, T-416 og T-417/19), den 9. december (sagerne T-442/19, T-444/19 – T-446/19, T-448/19, T-450/19, T-451/19, T-454/19, T-463/19 og T-465/19) og den 10. december 2019 (sagerne T-452/19 og T-453/19) anmodede Retten sagsøgerne om at tage stilling til Parlamentets anmodning om udsættelse.

35 Den 3. december (sag T-389/19), den 4. december (sagerne T-390/19 – T-394/19), den 5. december (sagerne T-397/19, T-398/19, T-403/19, T-404/19, T-406/19, T-407/19, T-409/19 – T-412/19, T-418/19, T-420/19 – T-422/19, T-425/19 – T-427/19, T-429/19 – T-432/19, T-435/19, T-436/19 og T-438/19 – T-441/19), den 6. december (sagerne T-413/19, T-414/19, T-416/19 og T-417/19), den 9. december (sagerne T-442/19, T-444/19 – T-446/19, T-448/19, T-450/19, T-451/19, T-454/19, T-463/19 og T-465/19) og den 10. december 2019 (sagerne T-452/19 og T-453/19) anmodede Retten parterne om at tage stilling til muligheden for at forene sagerne T-389/19 – T-394/19, T-397/19, T-398/19, T-403/19, T-404/19, T-406/19, T-407/19, T-409/19 – T-418/19, T-420/19 – T-422/19, T-425/19 – T-427/19, T-429/19 – T-432/19, T-435/19, T-436/19, T-438/19 – T-442/19, T-444/19 – T-446/19, T-448/19, T-450/19 – T-454/19, T-463/19 og T-465/19.

36 Den 16. december (sagerne T-389/19 – T-394/19, T-397/19, T-398/19, T-403/19, T-404/19, T-406/19, T-407/19 og T-409/19 – T-414/19, T-416/19 og T-417/19), den 17. december (sagerne T-418/19, T-420/19 – T-422/19, T-425/19 – T-427/19, T-429/19 – T-432/19, T-435/19, T-436/19, T-438/19 – T-442/19, T-444/19 og T-445/19) og den 19. december 2019 (sagerne T-446/19, T-448/19, T-450/19 – T-454/19, T-463/19 og T-465/19) fremsatte Parlamentet sine bemærkninger til forslaget om forening.

37 Ved skrivelse af 18. december 2019 anmodede sagsøgeren i sag T-389/19 Retten om at ændre sin afgørelse af 28. november 2019 og give sagsøgeren mulighed for at indgive replik.

38 Den 8. januar 2020 indgav sagsøgerne, med undtagelse af dem i sagerne T-409/19 og T-446/19, deres bemærkninger til Parlamentets anmodning om udsættelse.

39 Den 9. januar 2020 fremsatte sagsøgerne deres bemærkninger til forslaget om forening.

40 Den 16. januar (sagerne T-389/19 – T-393/19, T-397/19, T-398/19, T-403/19, T-404/19, T-406/19, T-407/19, T-410/19 – T-414/19, T-418/19 og T-420/19) og den 17. januar 2020 (sagerne T-394/19, T-409/19, T-416/19, T-417/19, T-421/19, T-422/19, T-425/19 – T-427/19, T-429/19 – T-432/19, T-435/19, T-436/19, T-438/19 – T-442/19, T-444/19 – T-446/19, T-448/19, T-450/19 – T-454/19, T-463/19 og T-465/19) besluttede formanden for Ottende Afdeling ikke at udsætte sagen.

41 Ved afgørelse truffet af formanden for Rettens Ottende Afdeling den 21. januar 2020 blev de foreliggende sager og sag T-415/19, Laroni mod Parlamentet, i henhold til procesreglementets artikel 68 forenet med henblik på den skriftlige og mundtlige forhandling samt den afgørelse, hvorved sagens behandling afsluttes.

42 Den 23. januar 2020 anmodede Retten Parlamentet om at fremlægge alle de forberedende dokumenter til vedtagelsen af artikel 75 og bilag III. Retten adspurgte i øvrigt Parlamentet om dets administrative praksis på området for løn og pensioner. Parlamentet besvarede spørgsmålet og fremsendte de forberedende dokumenter, der var blevet anmodet om, den 11. februar 2020.

43 Den 4. marts 2020 anmodede sagsøgerne i henhold til procesreglementets artikel 106, stk. 2, om afholdelse af et retsmøde.

44 Den 20. april 2020 besluttede formanden for Ottende Afdeling, at nærværende sager skal pådømmes forud for andre i henhold til procesreglementets artikel 67, stk. 2.

45 Ved skrivelse af 30. april 2020 meddelte Parlamentet Retten, at sagsøgeren i sag T-445/19, Giulietto Chiesa, var afgået ved døden. I betragtning af disse omstændigheder bad Retten den 8. maj 2020 sagsøgerens advokat om at oplyse, hvilket videre forløb af sagen han forventede. Den 8. juni 2020 meddelte Chiesas advokat Retten, at Chiesas enke, Fiammetta Cucurnia, havde til hensigt at fortsætte sagen.

46 Den 30. april 2020 anmodede Retten parterne om at tage stilling til muligheden for at forene de foreliggende sager og sag T-415/19, Laroni mod Parlament, med de forenede sager T-345/19, Santini mod Parlamentet, T-346/19, Ceravolo mod Parlamentet, T-364/19, Moretti mod Parlamentet, T-365/19, Capraro mod Parlamentet, T-366/19, Sboarina mod Parlamentet, T-372/19, Cellai mod Parlamentet, T-373/19, Gatti mod Parlamentet, T-374/19, Wuhrer mod Parlamentet, T-375/19, Pisoni mod Parlamentet, og T-385/19, Mazzone mod Parlamentet, samt sagerne T-519/19, Forte mod Parlamentet og T-695/19, Falqui mod Parlamentet, med henblik på retsforhandlingernes mundtlige del.

47 Efter forslag fra Ottende Afdeling besluttede Retten den 15. maj 2020 i henhold til procesreglementets artikel 28 at henvise sagen til et udvidet dommerkollegium.

48 Den 19. maj 2020 adspurgte Retten parterne om forskellige aspekter af de foreliggende sager.

49 Henholdsvis den 2. og den 3. juni 2020 fremsatte Parlamentet og sagsøgerne deres bemærkninger til forslaget om forening med henblik på den mundtlige forhandling som nævnt i præmis 46 ovenfor.

50 Den 5. juni 2020 besluttede formanden for Ottende Afdeling at forene de foreliggende sager og sag T-415/19, Laroni mod Parlamentet, med de forenede sager T-345/19, Santini mod Parlamentet, T-346/19, Ceravolo mod Parlamentet, T-364/19, Moretti mod Parlamentet, T-365/19, Capraro mod Parlamentet, T-366/19, Sboarina mod Parlamentet, T-372/19, Cellai mod Parlamentet, T-373/19, Gatti mod Parlamentet, T-374/19, Wuhrer mod Parlamentet, T-375/19, Pisoni mod Parlamentet og T-385/19, Mazzone mod Parlamentet, samt sagerne T-519/19, Forte mod Parlamentet, og T-695/19, Falqui mod Parlamentet, med henblik på retsforhandlingernes mundtlige del.

51 Den 17. juni 2020 besvarede sagsøgerne og Parlamentet de spørgsmål, som Retten havde stillet dem den 19. maj 2020.

52 Ved skrivelse af 1. juli 2020 anmodede sagsøgerne Retten om, at deres mundtlige indlæg blev forlænget. Den 3. juli 2020 tog Retten denne anmodning delvist til følge.

53 Ved skrivelse af 2. juli 2020 meddelte Parlamentet Retten, at sagsøgeren i sag T-427/19, Frantova, var afgået ved døden. Ved skrivelser af 13. juli 2020 og 5. august 2020 meddelte Frantovas advokat ligeledes Retten, at klienten var afgået ved døden, og oplyste, at advokaten ville fremsende alle nødvendige oplysninger vedrørende arven og sagens videre forløb til Retten. Den 16. september 2020 meddelte Frantovas advokat Retten, at sagsøgerens arving, Daniela Concardia, havde til hensigt at fortsætte sagen.

54 Parterne afgav i retsmødet den 7. juli 2020 mundtlige indlæg i sagen og besvarede skriftlige og mundtlige spørgsmål fra Retten.

55 Efter at have hørt parterne traf formanden for Ottende Afdeling den 8. oktober 2020 afgørelse om at udskille sag T-415/19, Laroni mod Parlamentet, fra de øvrige sager i overensstemmelse med artikel 68, stk. 3, i procesreglementet.

56 Sagsøgerne har, med undtagelse af Florio i sag T-465/19, nedlagt følgende påstande:

– De i præmis 20 ovenfor nævnte meddelelser af 11. april 2019 ophæves eller annulleres.

– Parlamentet tilpligtes at tilbagebetale alle uretmæssigt tilbageholdte beløb med tillæg af lovbestemte renter fra datoen for tilbageholdelsen og indtil betaling sker, og Parlamentet tilpligtes at opfylde dommen og træffe alle nødvendige initiativer, handlinger eller foranstaltninger til sikring af en øjeblikkelig og fuldstændig genoprettelse af pensionsydelsens oprindelige omfang.

– Europa-Parlamentet tilpligtes at betale sagomkostningerne.

57 Florio har i sag T-465/19 nedlagt følgende påstande:

– Forslaget til afgørelse samt enhver anden forudgående, tilknyttet eller efterfølgende retsakt ophæves eller annulleres.

– Parlamentet tilpligtes at tilbagebetale alle uretmæssigt tilbageholdte beløb med tillæg af lovbestemte renter fra datoen for tilbageholdelsen og indtil betaling sker, og Parlamentet tilpligtes at opfylde dommen og træffe alle nødvendige initiativer, handlinger eller foranstaltninger til sikring af en øjeblikkelig og fuldstændig genoprettelse af pensionsydelsens oprindelige omfang.

– Europa-Parlamentet tilpligtes at betale sagomkostningerne.

58 Parlamentet har nedlagt følgende påstande:

– Sagerne afvises som delvist uantagelige til realitetsbehandling og delvist ugrundede.

– Sagsøgerne tilpligtes at betale sagomkostningerne.

IV. Retsspørgsmål

A. Sagernes genstand og Rettens kompetence

59 Indledningsvis bemærkes, at sagsøgerne i stævningen udtrykkeligt har anført, at de ikke ønskede at anfægte lovligheden af afgørelse nr. 14/2018 inden for rammerne af de foreliggende sager.

60 Sagsøgernes advokat har imidlertid under retsmødet henvist til det mundtlige indlæg, som Maurizio Paniz har afgivet som advokat for sagsøgerne i de forenede sager Santini m.fl. mod Parlamentet (T-345/19, T-346/19, T-364/19 – T-366/19, T-372/19 – T-375/19 og T-385/19).

61 For så vidt som advokat Paniz under sit mundtlige indlæg har bestridt gyldigheden af afgørelse nr. 14/2018 og under den mundtlige forhandling har fremlagt beviser til støtte for dette synspunkt, skal der henvises til de grænser, der gælder for Rettens kompetence inden for rammerne af et søgsmål på grundlag af artikel 263 TEUF.

62 I denne henseende fremgår det artikel 263 TEUF, at Unionens retsinstanser ikke har kompetence til at prøve lovligheden af en retsakt, der er vedtaget af en national myndighed (jf. i denne retning kendelse af 28.2.2017, NF mod Det Europæiske Råd, T-192/16, EU:T:2017:128, præmis 44 og den deri nævnte retspraksis).

63 Henset til denne retspraksis henhører vurderingen af lovligheden af afgørelse nr. 14/2018 ikke under Rettens kompetence.

64 Retten bemærker endvidere, at de beviser, som advokat Paniz har fremlagt under den mundtlige forhandling, og som han har henvist til under retsmødet, er uden betydning for udfaldet af de foreliggende sager. For det første har advokat Paniz fremsendt en kopi af afgørelse nr. 2/2020 af 22. april 2020, hvorved Consiglio di giurisdizione della Camera dei deputati (deputeretkammerets jurisdiktionsråd) delvist annullerede artikel 1, stk. 7, i afgørelse nr. 14/2018. Denne annullation har imidlertid ingen konsekvenser i det foreliggende tilfælde, eftersom Parlamentet ikke har modtaget nogen anmodning om at anvende og følgelig ikke over for sagsøgerne har anvendt regler, der er identiske med reglerne i artikel 1, stk. 7, i afgørelse nr. 14/2018. For det andet har advokat Paniz ligeledes fremlagt en kopi af konklusionen i dom af 25. juni 2020 afsagt af Commissione contenziosa del Senato (senatets kommission for retstvister, Italien). Denne dom vedrørte imidlertid afgørelse nr. 6/2018 truffet af Ufficio di Presidenza del Senato (senatets præsidium, Italien) og ikke afgørelse nr. 14/2018. Det er imidlertid ubestridt, at Parlamentet i henhold til det i artikel 2, stk. 1, i bilag III fastsatte udelukkende har anvendt regler, der er overensstemmende med reglerne i afgørelse nr. 14/2018. Endelig konstaterer Retten, at Parlamentet under retsmødet har bekræftet, at det i fremtiden vil anvende enhver ændring af italiensk ret, herunder af afgørelse nr. 14/2008, som kan følge af verserende sager ved Consiglio di giurisdizione della Camera dei deputati (deputeretkammerets jurisdiktionsråd) i overensstemmelse med reglen om overensstemmende pension.

65 Selv om Retten således ikke på grundlag af artikel 263 TEUF kan efterprøve gyldigheden af afgørelse nr. 14/2018, har den derimod kompetence til at prøve lovligheden af Parlamentets retsakter. I forbindelse med de foreliggende annullationssøgsmål kan Retten således efterprøve, om artikel 75 og artikel 2, stk. 1, i bilag III, der indfører reglen om overensstemmende pension, tilsidesætter trinhøjere bestemmelser i EU-retten. Retten kan ligeledes undersøge, om Parlamentets anvendelse af bestemmelserne i afgørelse nr. 14/2018 i forbindelse med reglen om overensstemmende pension overholder EU-retten. Endelig har Retten ligeledes kompetence til at sikre, at meddelelserne af 11. april 2019, nævnt ovenfor i præmis 20, og for Florios vedkommende i sag T-465/19 den endelige afgørelse, overholder EU-retten.

B. Formaliteten i sag T-453/19, Panusa mod Parlamentet

66 Under retsmødet har Parlamentet nedlagt påstand om afvisning af sag T-453/19, Panusa mod Parlamentet, med den begrundelse, at den anfægtede afgørelse angående sagsøgeren ikke har påvirket sagsøgerens interesser. Denne afgørelse medførte nemlig ikke nogen nedsættelse af den pension, som sagsøgeren modtog.

67 Panusa har anført, også under retsmødet, at hun trods alt stadig havde søgsmålsinteresse.

68 I denne forbindelse følger det af fast retspraksis, at et annullationssøgsmål, der anlægges af en fysisk eller juridisk person, kun kan antages til realitetsbehandling, såfremt sagsøgeren har en retlig interesse i, at den anfægtede retsakt annulleres. En sådan interesse foreligger kun, såfremt en annullation af denne retsakt i sig selv kan have retsvirkninger, og søgsmålet således med sit resultat kan tilføre parten en fordel (jf. dom af 27.3.2019, Canadian Solar Emea m.fl. mod Rådet, C-237/17 P, EU:C:2019:259, præmis 75 og den deri nævnte retspraksis). Søgsmålsinteressen skal være eksisterende og faktisk og skal bedømmes på det tidspunkt, hvor søgsmålet er anlagt. Søgsmålsinteressen skal imidlertid bestå indtil retsafgørelsen, idet det i modsat fald er ufornødent at træffe afgørelse (dom af 7.6.2007, Wunenburger mod Kommissionen, C-362/05 P, EU:C:2007:322, præmis 42).

69 I den foreliggende sag har Parlamentet, uden at blive modsagt, gjort gældende, at den anfægtede afgørelse ikke har medført nogen nedsættelse af den pension, som sagsøgeren modtog.

70 Følgelig kan en annullation af den anfægtede afgørelse, der vedrører Panusa, ikke i sig selv tilføre hende en fordel. Følgelig skal søgsmålet i sag T-453/19, Panusa mod Parlamentet, afvises.

C. Om realiteten

71 Til støtte for annullationssøgsmålet har sagsøgerne fremsat fire anbringender. Det første anbringende vedrører manglende kompetence hos udstederen af meddelelserne af 11. april 2019, der er nævnt i præmis 20 ovenfor, og den endelige afgørelse (herefter under ét »de anfægtede afgørelser«) samt en tilsidesættelse af begrundelsespligten. Det andet anbringende vedrører manglende hjemmel og fejlagtig anvendelse af artikel 75. Det tredje anbringende vedrører en retlig fejl vedrørende kvalificeringen af afgørelse nr. 14/2018 og en urigtig anvendelse af »lovforbeholdet« i gennemførelsesbestemmelsernes artikel 75, stk. 2 Det fjerde anbringende vedrører tilsidesættelse af retssikkerhedsprincippet og princippet om beskyttelse af den berettigede forventning, af proportionalitetsprincippet og af ejendomsretten.

72 Inden Retten tager stilling til, om der er grundlag for disse anbringender, finder Retten det hensigtsmæssigt at undersøge sagsøgernes påstand om, at de anfægtede afgørelser er nulliteter.

73 Det følger på dette punkt af fast retspraksis, at der i princippet gælder en formodning for, at EU-institutionernes retsakter er lovlige, og at de derfor afføder retsvirkninger, selv om de er behæftet med mangler, så længe de ikke er annulleret eller trukket tilbage (jf. dom af 15.6.1994, Kommissionen mod BASF m.fl., C-137/92 P, EU:C:1994:247, præmis 48, og af 9.12.2014, Lucchini mod Kommissionen, T-91/10, EU:T:2014:1033, præmis 70 og den deri nævnte retspraksis).

74 Som en undtagelse fra dette princip bør retsakter, der er behæftet med en mangel, hvis grovhed er så åbenlys, at den ikke kan tolereres af EU's retsorden, imidlertid anses for ikke at have affødt nogen som helst, end ikke foreløbig, retsvirkning, dvs. at de juridisk bør anses for nulliteter. Denne undtagelse skal sikre en ligevægt mellem to grundlæggende, men undertiden modstridende krav, som en retsorden skal opfylde, nemlig stabiliteten i retsforhold og overholdelsen af lovens bogstav (jf. dom af 15.6.1994, Kommissionen mod BASF m.fl., C-137/92 P, EU:C:1994:247, præmis 49, og af 9.12.2014, Lucchini mod Kommissionen, T-91/10, EU:T:2014:1033, præmis 71 og den deri nævnte retspraksis).

75 De konsekvenser, som er forbundet med konstateringen af, at en retsakt fra EU's institutioner er en nullitet, er så alvorlige, at det af retssikkerhedsmæssige grunde må kræves, at denne konstatering forbeholdes fuldstændigt ekstreme tilfælde (jf. dom af 15.6.1994, Kommissionen mod BASF m.fl., C-137/92 P, EU:C:1994:247, præmis 50, og af 9.12.2014, Lucchini mod Kommissionen, T-91/10, EU:T:2014:1033, præmis 72 og den deri nævnte retspraksis).

76 Endelig skal det igen bemærkes, at fejl, der kan føre til, at Unionens retsinstanser anser en retsakt for en nullitet, adskiller sig fra sådanne retsstridige forhold, som i princippet indebærer, at retsakter, der er underlagt en legalitetsprøvelse i henhold til traktaten, annulleres – ikke på grund af fejlenes art, men på grund af deres grovhed, og fordi de er åbenlyse. Retsakter, som er behæftet med urigtigheder, der er så klart grove, at de påvirker de nødvendige forudsætninger for retsakterne, skal juridisk anses for nulliteter (jf. dom af 9.9.2011, dm-drogerie markt mod KHIM – Distribuciones Mylar (dm), T-36/09, EU:T:2011:449, præmis 86).

77 De uregelmæssigheder, som sagsøgerne har påberåbt sig, forekommer imidlertid ikke at være så klart grove, at de anfægtede afgørelser juridisk bør anses for nulliteter af følgende grunde.

1. Det første anbringende om manglende kompetence hos udstederen af de anfægtede afgørelser og tilsidesættelse af begrundelsespligten

78 Det første anbringende har to led. Det første led vedrører manglende kompetence hos udstederen af de anfægtede afgørelser. Det andet led vedrører manglende begrundelse.

a) Det første anbringendes første led om manglende kompetence hos udstederen af de anfægtede afgørelser

79 I forbindelse med det første led har sagsøgerne i det første klagepunkt gjort gældende, at de anfægtede afgørelser burde have været vedtaget af Parlamentets Præsidium og ikke af chefen for kontoret »Vederlag og Sociale Rettigheder for medlemmerne« i Parlamentets Generaldirektorat for Finans. Dette gør sig ifølge sagsøgerne gældende, henset bl.a. til artikel 11a, stk. 6, og artikel 25, stk. 3, i Parlamentets forretningsorden, således som den var gældende på tidspunktet for de faktiske omstændigheder, dvs. i den ottende valgperiode (herefter »forretningsordenen«). Ifølge sagsøgerne tillægger disse to bestemmelser Parlamentets Præsidium en generel kompetence for så vidt angår medlemmernes finansielle rettigheder. Dette er grunden til, at Parlamentets Præsidium vedtog omkostningsregulativet. En yderligere bekræftelse af Parlamentets Præsidiums generelle kompetence fremgår af første betragtning til gennemførelsesforanstaltningerne, hvori det præciseres, at »[g]ennemførelsen af statuttens finansielle aspekter [for medlemmerne] henhører i det hele under Præsidiets kompetence«. Ifølge sagsøgerne har Parlamentets Præsidium imidlertid aldrig udtalt sig om en nedsættelse af deres pensionsrettigheder. Henset til disse forhold blev sagsøgernes pensionsrettigheder omberegnet af et organ helt uden kompetence, nemlig chefen for kontoret »Vederlag og Sociale Rettigheder« i Parlamentets Generaldirektorat for Økonomi, således at de anfægtede afgørelser er ugyldige.

80 Sagsøgerne har med det andet klagepunkt gjort gældende, at de anfægtede afgørelser ligeledes var ugyldige i den forstand, at disse afgørelser i modsætning til, hvad der er fastsat i forretningsordenens artikel 28, ikke har været genstand for Kvæstorkollegiets vurdering eller analyse. Sagsøgerne har på dette punkt gjort gældende, at Parlamentet ikke kunne begrænse sig til at anvende afgørelse nr. 14/2018, men nødvendigvis skulle have gennemført supplerende transaktioner for at beregne pensionsrettighedernes nye beløb. Denne tilpasning i gennemførelsen af afgørelse nr. 14/2018 på EU-plan burde imidlertid ifølge sagsøgerne have været genstand for interne vurderinger på grundlag af en høring af de kompetente organer på området for medlemmernes rettigheder og burde ikke have været delegeret til et kontor i Parlamentet.

81 Parlamentet har nedlagt påstand om, at det første anbringendes første led forkastes som ugrundet.

82 For så vidt angår det første klagepunkt er parterne enige om, at Parlamentets Præsidium i henhold til forretningsordenens artikel 25, stk. 3, afgør spørgsmål om finansielle, organisatoriske og administrative spørgsmål vedrørende medlemmerne efter forslag fra generalsekretæren eller en politisk gruppe. Parlamentet er imidlertid af den opfattelse, at denne bestemmelse begrænser præsidiets virksomhed til at vedtage generelle og abstrakte regler og ikke til individuelle afgørelser. Sagsøgerne er derimod af den opfattelse, at de anfægtede afgørelser, selv om de udgør individuelle retsakter, burde have været vedtaget på grundlag af nævnte artikel 25, stk. 3.

83 På dette punkt fremgår det af fast retspraksis, at forretningsordenens artikel 25, stk. 3, tillægger Parlamentets Præsidium en generel kompetence, bl.a. på området for finansielle spørgsmål vedrørende medlemmerne. Denne bestemmelse udgør således det grundlag, som Parlamentets Præsidium kan basere sig på ved vedtagelse på forslag af Parlamentets generalsekretær eller en politisk gruppe af bestemmelser vedrørende de nævnte spørgsmål (jf. i denne retning dom af 18.10.2011, Purvis mod Parlamentet, T-439/09, EU:T:2011:600, præmis 64 og den deri nævnte retspraksis).

84 Det er i øvrigt allerede blevet fastslået, at de gennemførelsesforanstaltninger, som Parlamentets Præsidium har vedtaget, således som det fremgår af tredje betragtning hertil navnlig har til formål at erstatte omkostningsregulativet om omkostningsgodtgørelser og andre godtgørelser til Europa-Parlamentets medlemmer. I denne henseende regulerer gennemførelsesforanstaltningerne de økonomiske spørgsmål vedrørende medlemmerne som omhandlet i forretningsordenens artikel 25, stk. 3 (dom af 29.11.2017, Montel mod Parlamentet, T-634/16, ikke trykt i Sml., EU:T:2017:848, præmis 50 og 51).

85 Selv om Parlamentets Præsidium således har kompetence til at vedtage generelle og abstrakte regler i henhold til forretningsordenens artikel 25, stk. 3, og af tilsvarende grunde i henhold til forretningsordenens artikel 11a, stk. 6, indebærer dette dog ikke, at det ligeledes har kompetence til at vedtage individuelle afgørelser på området for finansielle spørgsmål vedrørende medlemmerne.

86 Parlamentets administration kan derimod uden tilsidesættelse af forretningsordenens artikel 25, stk. 3, tillægges en sådan kompetence, eftersom det er Parlamentets Præsidium, der har fastsat grænserne for og de nærmere regler for administrationens udøvelse af sin kompetence (jf. i denne retning kendelse af 6.9.2018, Bilde mod Parlamentet, C-67/18 P, ikke trykt i Sml., EU:C:2018:692, præmis 36 og 37).

87 Henset til denne kompetencefordeling mellem Parlamentets Præsidium og administrationen er det desuden navnlig blevet fastslået, at en individuel afgørelse om fastsættelse af medlemmernes pensionsrettigheder ikke blot er en afgørelse, der udøves inden for rammerne af en bunden kompetence, i den forstand at Parlamentets administration ikke har noget skøn, når det fastslår pensionsrettighederne, men også rent konstaterende for så vidt angår indholdet af de pågældende rettigheder (jf. i denne retning dom af 18.10.2011, Purvis mod Parlamentet, T-439/09, EU:T:2011:600, præmis 38).

88 Følgelig er der intet til hinder for, at Parlamentet tillægger sin administration kompetence til at vedtage individuelle afgørelser, bl.a. på området for pensionsrettigheder og på området for fastsættelse af pensionsbeløbene. Det står imidlertid tilbage at undersøge, om chefen for kontoret »Vederlag og Sociale Rettigheder for medlemmerne« i Parlamentets Generaldirektorat for Finans i det foreliggende tilfælde havde en sådan kompetence.

89 I denne henseende bestemmer artikel 73, stk. 3, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU, Euratom) 2018/1046 af 18. juli 2018 om de finansielle regler vedrørende Unionens almindelige budget, om ændring af forordning (EU) nr. 1296/2013, (EU) nr. 1301/2013, (EU) nr. 1303/2013, (EU) nr. 1304/2013, (EU) nr. 1309/2013, (EU) nr. 1316/2013, (EU) nr. 223/2014, (EU) nr. 283/2014 og afgørelse 541/2014/EU og om ophævelse af forordning (EU, Euratom) nr. 966/2012 (EUT 2018, L 193,

s. 1), at hver EU-institution under overholdelse af betingelserne i sin forretningsorden delegerer funktionen som anvisningsberettiget til ansatte på et passende niveau. Den angiver i sine interne administrative regler, hvilke ansatte den delegerer disse funktioner til, omfanget af de delegerede beføjelser, og hvorvidt personerne, til hvem disse beføjelser er delegeret, kan videredelegere beføjelserne.

90 Som svar på et skriftligt spørgsmål fra Retten har Parlamentet imidlertid med støtte i beviser anført, at chefen for kontoret »Vederlag og Sociale Rettigheder« i denne institutions Generaldirektorat for Økonomi var blevet udpeget som delegeret anvisningsberettiget for budgetpost 1030 vedrørende de alderspensioner, der er omhandlet i bilag III til omkostningsregulativet, ved afgørelse FINS/2019-01 truffet af Parlamentets generaldirektør for økonomi den 23. november 2018. I overensstemmelse med artikel 73, stk. 3, i forordning 2018/1046 anføres det i øvrigt udtrykkeligt i afgørelse FINS/2019-01, at denne videredelegering af kompetence bemyndiger chefen for kontoret »Vederlag og Sociale Rettigheder for medlemmerne« i Parlamentets Generaldirektorat for Økonomi til bl.a. at fastlægge retlige forpligtelser og budgetforpligtelser, opgøre udgifter og anvise betalinger, men også at udarbejde prognoser for fordringer, fastlægge de rettigheder, der skal inddrives, og udstede inddrivelsesordrer.

91 Det er endvidere ubestridt, at de regler, der er fastsat i gennemførelsesbestemmelserne og i omkostningsregulativet, således som de er blevet vedtaget af Parlamentets Præsidium, ikke er blevet ændret af chefen for kontoret for »Vederlag og Sociale Rettigheder« i denne institutions Generaldirektorat for Økonomi, men kun er blevet gennemført af denne chef. Spørgsmålet om, hvorvidt chefen for kontoret i det foreliggende tilfælde overholdt bestemmelserne i disse to regulativer, vil i øvrigt blive behandlet nedenfor i forbindelse med undersøgelsen af de øvrige anbringender.

92 I modsætning til det af sagsøgerne anførte havde chefen for kontoret »Vederlag og Sociale Rettigheder for medlemmerne« i Parlamentets Generaldirektorat for Finans således kompetence til at vedtage de anfægtede afgørelser.

93 Hvad angår det andet klagepunkt skal sagsøgernes argument om, at kvæstorerne burde have været hørt inden vedtagelsen af de anfægtede afgørelser, forkastes som ugrundet.

94 Som sagsøgerne med rette har anført, bestemmer forretningsordenens artikel 28 ganske vist, at »[k]væstorerne varetager administrative og finansielle opgaver, som direkte vedrører medlemmerne, efter retningslinjer vedtaget af Præsidiet og varetager ligeledes andre opgaver, de bliver betroet«. Denne bestemmelse skal imidlertid læses i lyset af forretningsordenens artikel 25, stk. 8, hvori det præciseres, at »[P]ræsidiet vedtager retningslinjerne for kvæstorerne og kan anmode dem om at udføre visse opgaver«.

95 Det fremgår imidlertid på ingen måde af sagsøgernes skriftlige indlæg, at Parlamentets Præsidium har fastsat retningslinjer eller fastsat specifikke opgaver som omhandlet i forretningsordenens artikel 25, stk. 8, og artikel 28, hvorefter kvæstorerne skulle høres inden vedtagelsen af de anfægtede afgørelser, eller mere generelt, at de burde have været ophavsmænd til de anfægtede afgørelser, som havde en individuel karakter. Parlamentet kan således ikke kritiseres for ikke at have rådført sig med kvæstorerne, når ingen bestemmelse krævede det under sådanne omstændigheder.

96 Endelig har sagsøgerne kritiseret Parlamentet for at have anvendt afgørelse nr. 14/2018, samtidig med at det tilpassede den for at tage hensyn til hver enkelt sagsøgers personlige situation med henblik på beregningen af det nye pensionsbeløb. En sådan tilpasning af afgørelse nr. 14/2018 burde have været genstand for interne vurderinger gennem høringen af de kompetente organer på området for medlemmernes rettigheder og burde ikke have været delegeret til et kontor i Parlamentet.

97 Selv om det antages, at Parlamentet har tilpasset afgørelse nr. 14/2018, hvilket vil blive undersøgt i forbindelse med de øvrige anbringender nedenfor, er det under alle omstændigheder tilstrækkeligt at bemærke, som anført i præmis 90-95 ovenfor, at chefen for kontoret »Vederlag og Sociale Rettigheder« i Parlamentets Generaldirektorat for Økonomi havde kompetence til at vedtage de anfægtede afgørelser, og at der ikke var fastsat nogen forpligtelse til forudgående høring af Kvæstorkollegiet.

98 Derfor skal det første anbringendes første led forkastes.

b) Det første anbringendes andet led om tilsidesættelse af begrundelsespligten

99 I det andet led gør sagsøgerne gældende, at de anfægtede afgørelser savner begrundelse, for så vidt som Parlamentet begrænsede sig til at anføre, at afgørelse nr. 14/2018 automatisk fandt anvendelse på EU-plan uden klart at udtrykke det ræsonnement, der førte til denne konklusion og ved fejlagtigt at støtte sig på artikel 75. Endvidere har Parlamentet tilsidesat begrundelsespligten derved, at der ikke forud for vedtagelsen af dets afgørelser var foretaget en gennemgribende intern analyse hverken ved en vurdering foretaget af Parlamentets Præsidium eller af kvæstorene. Sagsøgerne har endvidere anført, at de anfægtede afgørelser synes at være baseret på udtalelsen fra Den Juridiske Tjeneste. Denne udtalelse var imidlertid hverken nævnt i de anfægtede afgørelser eller vedlagt disse. Endelig har sagsøgerne kritiseret Parlamentet for dels ikke at have undersøgt, hvorvidt anvendelsen med tilbagevirkende kraft af en mindre gunstig pensionsordning kunne være forenelig med EU-retten, dels blot at anføre, at Parlamentet ikke havde kompetence til at undersøge gyldigheden af afgørelse nr. 14/2018. Parlamentet har herved tilsidesat såvel artikel 296 TEUF som artikel 41, stk. 2, litra c), i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder (herefter »chartret«).

100 Parlamentet har nedlagt påstand om, at det første anbringendes andet led skal forkastes som ugrundet.

101 Det skal i denne forbindelse bemærkes, at den begrundelse, som kræves i henhold til artikel 296, stk. 2, TEUF og chartrets artikel 41, stk. 2, litra c), skal tilpasses karakteren af den pågældende retsakt og klart og utvetydigt angive de betragtninger, som den institution, der har udstedt retsakten, har lagt til grund, således at de berørte parter kan få kendskab til grundlaget for den trufne foranstaltning, og således at den kompetente ret kan udøve sin prøvelsesret. Det kræves ikke, at begrundelsen angiver alle de forskellige relevante faktiske og retlige forhold, da spørgsmålet, om en retsakts begrundelse opfylder kravene efter artikel 296, stk. 2, TEUF, ikke blot skal vurderes i forhold til ordlyden, men også i forhold til den sammenhæng, hvori den indgår, og under hensyn til alle de retsregler, som gælder på det pågældende område (jf. dom af 17.3.2011, AJD Tuna, C-221/09, EU:C:2011:153, præmis 58 og den deri nævnte retspraksis). Hvad særligt angår begrundelsen for individuelle afgørelser har forpligtelsen til at begrunde sådanne afgørelser til formål, ud over at gøre det muligt at udøve en retslig kontrol, at give den berørte part oplysninger, der er tilstrækkelige til at afgøre, om afgørelsen muligvis er behæftet med en sådan mangel, at dens gyldighed kan anfægtes (jf. dom af 10.11.2017, Icap m.fl. mod Kommissionen, T-180/15, EU:T:2017:795, præmis 287 og den deri nævnte retspraksis).

102 I det foreliggende tilfælde skal det efterprøves, om de anfægtede afgørelser – med undtagelse af afgørelsen vedrørende Florio, hvis lovlighed vil blive undersøgt i præmis 108 og 109 nedenfor – er gyldigt begrundede som omhandlet i den retspraksis, der er nævnt i præmis 101 ovenfor.

103 Retten bemærker i denne forbindelse, at det i første afsnit i de anfægtede afgørelser blev anført, at deputeretkammerets præsidium havde vedtaget afgørelse nr. 14/2018, som bestemte, at størrelsen af pensionerne for mandatårene indtil den 31. december 2011 blev nedsat med virkning fra den 1. januar 2019.

104 Andet afsnit i de anfægtede afgørelser henviste til artikel 75, men også til artikel 2, stk. 1, i bilag III, hvori det bestemmes, at størrelsen af og betingelserne for den foreløbige pension skal være overensstemmende med, hvad der gælder for den pension, som udbetales til medlemmerne af parlamentet i den medlemsstat, hvor de er valgt. De anfægtede afgørelser nævnte således udtrykkeligt deres retsgrundlag.

105 I tredje afsnit i de anfægtede afgørelser præciseredes det, at henset til vedtagelsen af afgørelse nr. 14/2018 og til de bestemmelser, der er nævnt i præmis 104 ovenfor, skulle størrelsen af sagsøgernes pensioner tilsvarende tilpasses for at svare til størrelsen af de pensioner, som deputeretkammeret udbetalte til sine medlemmer. I denne forbindelse henviste de anfægtede afgørelser til notatet fra chefen for kontoret »Vederlag og Sociale Rettigheder for Medlemmerne« i Parlamentets Generaldirektorat for Økonomi, som var bilagt sagsøgernes pensionsopgørelser for februar 2019, hvori det blev meddelt, at sagsøgerne ville modtage en ny fastsættelse af deres pensionsbeløb, og at en eventuel forskel ville blive inddrevet over de næste 12 måneder.

106 I fjerde og femte afsnit i de anfægtede afgørelser blev sagsøgerne oplyst om, at størrelsen af deres pension fra april 2019 ville blive beregnet i overensstemmelse med de forslag til fastsættelse af de nye pensionsbeløb, der var vedlagt som bilag til afgørelserne. I øvrigt var størrelsen af de beløb, der uberettiget var modtaget for januar, februar og marts 2019, angivet, og det præciseredes, hvordan Parlamentet påtænkte at tilbagesøge dem.

107 Endelig fremgår det af de anfægtede afgørelsers sjette, syvende og ottende afsnit, at sagsøgerne havde mulighed for at fremsætte deres bemærkninger inden for en frist på 30 dage. Det blev ligeledes præciseret, at de anfægtede afgørelser ville blive endelige, hvis der ikke fremkom sådanne bemærkninger inden for den nævnte frist, og at afgørelserne i så fald kunne gøres til genstand for annullationssøgsmål ved Retten i henhold til artikel 263 TEUF. Endelig blev muligheden nævnt for at indgive en skriftlig klage til Parlamentets generalsekretær i henhold til gennemførelsesbestemmelsernes artikel 72, stk. 1.

108 Hvad specifikt angår Florio i sag T-465/19 bemærker Retten, at det i den endelige afgørelse for det første blot er anført, at Parlamentet ikke havde kompetence til at rejse tvivl om gyldigheden af afgørelse nr. 14/2018, for det andet, at udtalelsen fra Den Juridiske Tjeneste udgjorde et dokument, der var offentligt tilgængeligt på denne institutions hjemmeside, og for det tredje, at de bemærkninger, som sagsøgeren fremsendte den 14. maj 2019, ikke indeholdt oplysninger, der kunne begrunde en ændring af den vurdering, der var kommet til udtryk i udkastet til afgørelse. Det præciseredes således, at fastsættelsen af Florios alderspension og den heraf følgende tilbagebetalingsplan som omberegnet og vedlagt som bilag til udkastet til afgørelse var blevet endelige på datoen for meddelelsen af den endelige afgørelse. Sluttelig nævnte den endelige afgørelse muligheden for at anlægge et annullationssøgsmål mod afgørelsen på grundlag af artikel 263 TEUF, den henviste til muligheden for at indgive en klage til Den Europæiske Ombudsmand i henhold til artikel 228 TEUF, hvis Florio mente at have været genstand for en administrativ fejl eller forsømmelse, og det anførtes i afgørelsen, at der kunne indgives en skriftlig klage til Parlamentets generalsekretær på grundlag af gennemførelsesbestemmelsernes artikel 72, stk. 1.

109 Selv om den endelige afgørelse således er lidet underbygget, kan undersøgelsen af, om begrundelsespligten er overholdt, ikke begrænses til dette ene dokument. I overensstemmelse med den retspraksis, der er nævnt i præmis 101 ovenfor, skal der ved denne undersøgelse ligeledes tages hensyn til den faktiske og retlige sammenhæng, som vedtagelsen af den endelige afgørelse indgår i. Denne fremgangsmåde er så meget desto mere relevant, dels fordi den endelige afgørelse udtrykkeligt henviser til udkastet til afgørelse, dels fordi Florio ikke gør forskel på udkastet til afgørelse og den endelige afgørelse i stævningen. Der skal derfor også i forhold til Florio i sag T-465/19 tages hensyn til de forhold, der er beskrevet i præmis 103-107 ovenfor.

110 Som sagsøgerne har gjort gældende, er de grunde, der førte Parlamentet til at antage, at reglerne i afgørelse nr. 14/2018 også fandt anvendelse på sagsøgerne, ganske vist kun reelt angivet i udtalelsen fra Den Juridiske Tjeneste. Parlamentet har således i denne udtalelses præmis 9-14 og 16 i det væsentlige redegjort for, at bilag III ikke skaber en selvstændig pensionsordning i den forstand, at reglen om overensstemmende pension forpligter denne institution til at anvende reglerne i afgørelse nr. 14/2018.

111 Det er ligeledes med rette, at sagsøgerne hævder, at Den Juridiske Tjenestes udtalelse hverken er nævnt i eller vedlagt de anfægtede afgørelser eller for så vidt angår Florio i sag T-465/19 udkastet til afgørelse.

112 Disse to konstateringer, som sagsøgerne har anført, godtgør imidlertid ikke, at Parlamentet tilsidesatte den begrundelsespligt, der er fastsat i artikel 296 TEUF og chartrets artikel 41, stk. 2, litra c).

113 Begrundelsespligten kræver ikke, at alle relevante faktiske og retlige omstændigheder præciseres, så meget desto mindre når de anfægtede afgørelser, som i det foreliggende tilfælde, indgår i en sammenhæng, som er velkendt for deres adressat.

114 Sagsøgerne har i denne forbindelse selv anerkendt, at eksistensen af udtalelsen fra Den Juridiske Tjeneste var nævnt i meddelelsen fra chefen for kontoret »Vederlag og Sociale Rettigheder« i Parlamentets Generaldirektorat for Økonomi, der var vedlagt pensionsopgørelserne for februar 2019. Dels var alle sagsøgerne adressater for meddelelsen, og dels henviste de anfægtede afgørelser eller for så vidt angår Florio i sag T-465/19 udkastet til afgørelse udtrykkeligt hertil.

115 Sagsøgerne havde mulighed for at anmode om aktindsigt i Den Juridiske Tjenestes udtalelse. I øvrigt indeholdt den endelige afgørelse et direkte link til Parlamentets internetside, hvor denne udtalelse var tilgængelig for offentligheden. Under alle omstændigheder må det fastslås, at alle sagsøgerne har vedlagt den nævnte udtalelse som bilag til stævningen.

116 Det kan heraf udledes, at sagsøgerne har haft fri adgang og fuldt kendskab til indholdet af Den Juridiske Tjenestes udtalelse, inden de anlagde sagerne. De har således haft mulighed for at orientere sig om indholdet af udtalelsen for bedre at forstå de anfægtede afgørelser.

117 Det fremgår af samtlige disse betragtninger, at Parlamentet klart og utvetydigt har redegjort for grundene til, at det anvendte reglerne i afgørelse nr. 14/2018 og vedtog de anfægtede afgørelser. Desuden har appellanterne kunnet gøre deres rettigheder gældende for Retten, hvilket bl.a. fremgår af indholdet af de faktiske og retlige argumenter, som de har fremført i forbindelse med den foreliggende sag. Det må således fastslås, at de anfægtede afgørelser retligt set er tilstrækkeligt begrundede.

118 Endelig bemærkes, at begrundelsespligten udgør et væsentligt formkrav, som bør adskilles fra begrundelsens materielle indhold, der henhører under spørgsmålet om den omtvistede retsakts materielle lovlighed. En afgørelses begrundelse består nemlig i formelt at udtrykke de grunde, som afgørelsen er baseret på. Denne begrundelse kan være tilstrækkelig, selv om den er udtryk for fejlagtige grunde (jf. dom af 31.5.2018, Korwin-Mikke mod Parlamentet, T-352/17, EU:T:2018:319, præmis 20 og den deri nævnte retspraksis). De klagepunkter og argumenter, som har til formål at bestride en retsakts materielle rigtighed, er derfor uden betydning i forbindelse med et anbringende om manglende eller utilstrækkelig begrundelse (jf. dom af 19.12.2019, ZQ mod Kommissionen, T-647/18, ikke trykt i Sml., EU:T:2019:884, præmis 120 og den deri nævnte retspraksis).

119 Sagsøgernes argument om, at der ikke forud for vedtagelsen af de anfægtede afgørelser blev foretaget en tilbundsgående intern analyse, hverken ved en vurdering foretaget af Parlamentets Præsidium eller kvæstorerne, vedrører ikke begrundelsen for de anfægtede afgørelser og er derfor uden relevans. Under alle omstændigheder blev dette argument anset for ugrundet i forbindelse med det første anbringendes første led.

120 Sagsøgernes argumenter om for det første, at Parlamentet begrundede anvendelsen af afgørelse nr. 14/2018 over for dem ved med urette at støtte sig på artikel 75, for det andet, at Parlamentet efter Den Juridiske Tjenestes udtalelse erklærede, at det savnede kompetence til at kontrollere lovligheden af afgørelse nr. 14/2018, og for det tredje, at Parlamentet, selv om det ikke gjorde det, burde have efterprøvet, om den angiveligt automatiske og tilbagevirkende anvendelse af afgørelse nr. 14/2018 i forhold til sagsøgerne var i overensstemmelse med EU-retten, navnlig bestemmelserne i chartret, kan ikke godtages. Sådanne argumenter har nemlig ingen forbindelse med begrundelsespligten. Rigtigheden af disse argumenter vil dog blive undersøgt nedenfor i forbindelse med de øvrige anbringender.

121 Følgelig skal det første anbringendes andet led og dermed anbringendet i sin helhed forkastes.

2. Det andet anbringende om manglende gyldig hjemmel og fejlagtig anvendelse af gennemførelsesbestemmelsernes artikel 75

122 Til støtte for det andet anbringende har sagsøgerne i det væsentlige gjort gældende, at de anfægtede afgørelser savner et gyldigt retsgrundlag. Bilag III finder nemlig ikke længere anvendelse som sådan. Endvidere giver artikel 75 ikke Parlamentet ret til at ændre behandlingen af dets tidligere medlemmer til ugunst for disse. Sidstnævnte bestemmelse har derimod til formål at bevare disse tidligere medlemmers velerhvervede rettigheder. Ifølge sagsøgerne er det derfor med urette, at de anfægtede afgørelser er baseret på bilag III og artikel 75.

123 Under alle omstændigheder gør sagsøgerne gældende, at Parlamentet har begået en alvorlig fejl ved anvendelsen af artikel 75. Denne bestemmelse er nemlig til hinder for, at Parlamentet kan reducere størrelsen af dets tidligere medlemmers pensioner. Desuden fandt henvisningen til national ret i bilag III kun anvendelse på det tidspunkt, hvor det tidligere medlem havde truffet valget om at tilslutte sig den pensionsordning, der blev indført ved dette bilag, og ikke senere med henblik på at ændre reglerne for beregning af disse pensioner. Endelig skal der analogt tages hensyn til statuttens artikel 29, som begrænser medlemsstaternes ordninger, som afviger fra statuttens bestemmelser på området for alderspension, til en periode, der ikke kan overstige to af Parlamentets valgperioder.

124 Endelig har sagsøgerne som svar på et skriftligt spørgsmål fra Retten anført, at de rejser en ulovlighedsindsigelse mod artikel 2, stk. 1, i bilag III, hvis bestemmelsen skal fortolkes således, at Parlamentet kan rejse tvivl om forhold, der er endeligt fastlagt. Ifølge sagsøgerne ville en sådan mulighed nemlig være i strid med statuttens artikel 28.

125 Parlamentet har nedlagt påstand om, at det andet anbringende forkastes som ugrundet.

126 Indledningsvis bemærker Retten, at omkostningsregulativet i henhold til gennemførelsesbestemmelsernes artikel 74 blev ophævet på datoen for statuttens ikrafttræden, dvs. den 14. juli 2009. Som en undtagelse fra denne regel opretholder gennemførelsesbestemmelsernes artikel 74, sammenholdt med disses artikel 75, imidlertid som en overgangsbestemmelse bl.a. reglen om overensstemmende pension i bilag III. Det må derfor fastslås, at bestemmelserne i dette bilag ikke er blevet ophævet og fortsat finder anvendelse i sagsøgernes tilfælde.

127 Denne konklusion kan ikke drages i tvivl af sagsøgernes argument om analog anvendelse af statuttens artikel 29. Det er korrekt, at artikel 29 i statutten bestemmer, at de ordninger, som medlemsstaterne vedtager som en undtagelse til statuttens bestemmelser bl.a. vedrørende alderspension, finder anvendelse i en overgangsperiode, som ikke kan overstige varigheden af to af Parlamentets valgperioder. Det kan imidlertid ikke udledes af denne artikel, der vedrører medlemsstaternes ordninger, at også Parlamentet er forpligtet til at begrænse enhver undtagelse fra statutten på området for alderspensioner til en periode, der højst omfatter to valgperioder. Selv hvis det antages, at den tidsbegrænsning, der er fastsat i statuttens artikel 29, kan finde anvendelse på artikel 74 og 75, kan

dette under alle omstændigheder ikke medføre, at disse to artikler bliver ugyldige, og dermed heller ikke føre til annullation af de anfægtede afgørelser. Der er nemlig ikke forløbet en periode svarende til to valgperioder, dvs. ti år, fra gennemførelsesforanstaltningernes ikrafttræden til datoen for vedtagelsen af de anfægtede afgørelser. Gennemførelsesforanstaltningerne trådte i kraft den 14. juli 2009, mens de anfægtede afgørelser blev vedtaget den 11. april 2019 og for så vidt angår Florio i sag T-465/19 den 11. juni 2019. Selv hvis den tidsbegrænsning, der er fastsat i statuttens artikel 29, kunne anvendes analogt på artikel 74 og 75, ville denne anvendelse derfor under alle omstændigheder være uden betydning i det foreliggende tilfælde.

128 Efter disse præciseringer finder Retten det hensigtsmæssigt at afklare anvendelsesområdet for artikel 75, før den undersøger sagsøgernes øvrige argumenter.

a) Anvendelsesområdet for gennemførelsesbestemmelsernes artikel 75

129 Retten bemærker, at artikel 75 indeholder to stykker. Selv om artikel 75, stk. 1, første afsnit, og artikel 75, stk. 2, begge omhandler tidligere medlemmers ret til alderspension, vedrører deres anvendelsesområde henholdsvis situationen for tidligere medlemmer, der begyndte at modtage deres pension før statuttens ikrafttræden, dvs. den 14. juli 2009, og situationen for tidligere medlemmer, der begyndte at modtage pension efter denne dato.

130 For det første finder artikel 75, stk. 1, første afsnit, anvendelse på tidligere medlemmer, der er begyndt at modtage deres alderspension før statuttens ikrafttræden. I henhold til bestemmelsens ordlyd bliver disse tidligere medlemmer efter denne dato ved med at være omfattet af den pensionsordning, der er indført ved bilag III. Beregningen og udbetalingen af deres alderspension er følgelig baseret på bestemmelserne i dette bilag.

131 For det andet sikrer artikel 75, stk. 2, første punktum, at de pensionsrettigheder, der er erhvervet inden datoen for statuttens ikrafttræden, fortsat består. Selv om disse pensionsrettigheder fortsat består efter statuttens ikrafttræden, præciseres det i artikel 75, stk. 2, andet punktum, at den faktiske udbetaling af denne pension er dobbelt betinget. For det første skal tidligere medlemmer opfylde de betingelser, der i så henseende er fastsat i den pågældende medlemsstats nationale lovgivning. For det andet skal de tidligere medlemmer have indgivet deres ansøgning om fastsættelse af pensionen inden for en frist på seks måneder efter, at deres ret er opstået, jf. artikel 3, stk. 2, i bilag III. Beregningen og udbetalingen af deres alderspension er derfor også her baseret på reglerne i bilag III, men adgangen til den faktiske udbetaling af disse pensioner er betinget af, at de krav, der er fastsat i artikel 75, stk. 2, andet punktum, overholdes.

132 En systemisk fortolkning af artikel 75 udelukker således, at denne bestemmelses stk. 1, første afsnit, finder anvendelse på tidligere medlemmer, der begyndte at modtage alderspension efter statuttens ikrafttræden. Selve ordlyden af artikel 75, stk. 1, første afsnit, begrænser nemlig bestemmelsens anvendelsesområde til tidligere medlemmer, som »inden« statuttens ikrafttræden allerede modtog en alderspension (jf. i denne retning dom af 12.5.2017, Costa mod Parlamentet, T-15/15 og T-197/15, ikke trykt i Sml., EU:T:2017:332, præmis 42).

133 I overensstemmelse hermed fører den samme systemiske fortolkning til, at artikel 75, stk. 2, ikke finder anvendelse på tidligere medlemmer, der begyndte at modtage pension, før statutten for medlemmerne trådte i kraft. Disse tidligere medlemmer kan nemlig ikke være omfattet af artikel 75, stk. 2, medmindre det antages, at de to stykker i denne artikel indeholder ensartede og overflødige regler. Det ville desuden være ulogisk på ny i henhold til artikel 75, stk. 2, andet punktum, at kræve af disse tidligere medlemmer, at de havde indgivet deres anmodning om fastsættelse af alderspensionen inden for en frist på seks måneder efter, at deres ret var opstået, selv om denne formalitet nødvendigvis måtte være opfyldt inden den 14. juli 2009, såfremt de allerede før denne dato oppebar en sådan pension.

134 Der skal derfor foretages en undersøgelse af sagsøgernes argumenter, idet der skal sondres mellem de af sagsøgerne, der begyndte at modtage deres alderspension før den 14. juli 2009, og dem, der modtog denne pension efter denne dato. Eftersom parterne er enige om, at den omhandlede ret til efterladtepension udgør en ret, der afhænger af og er afledt af det afdøde tidligere medlems ret til alderspension, skal der endvidere med henblik på at afgøre, hvilket stykke i artikel 75 der finder anvendelse, henvises til den dato, hvor dette tidligere medlem begyndte at modtage sin alderspension på grundlag af bilag III.

b) Om situationen for de sagsøgere, der er omfattet af gennemførelsesbestemmelsernes artikel 75, stk. 1, første afsnit

135 Henset til betragtningerne ovenfor finder artikel 75, stk. 1, første afsnit, anvendelse på de sagsøgere, som begyndte at modtage deres alderspension inden den 14. juli 2009, og altså ikke på sagsøgerne i sagerne T-390/19, T-393/19, T-404/19, T-406/19, T-407/19, T-411/19, T-413/19, T-417/19, T-425/19, T-430/19, T-436/19, T-441/19, T-442/19, T-444/19, T-445/19, T-452/19, og T-465/19. Artikel 75, stk. 1, første afsnit, finder også anvendelse på alle de sagsøgere, som modtog en efterladtepension, dvs. sagsøgerne i sagerne T-397/19, T-409/19, T-414/19, T-426/19 og 427/19. De afdøde ægtefæller var nemlig alle begyndt at modtage deres alderspension inden den 14. juli 2009.

136 Det bemærkes i denne forbindelse, at artikel 75, stk. 1, første afsnit, bestemmer, at »alderspension tilkendt i henhold til omkostningsregulativets bilag [I], vil fortsat blive udbetalt efter reglerne i [dette] bilag til de personer, der allerede modtog en sådan pension inden datoen for statuttens ikrafttræden«.

137 I øvrigt fremgår reglen om overensstemmende pension, der er central for nærværende sag, af artikel 2, stk. 1, i bilag III med følgende ordlyd:

»Størrelsen af og betingelserne for den foreløbige pension er overensstemmende med, hvad der gælder for den pension, som udbetales til medlemmer af parlamentet i den medlemsstat, hvor medlemmet af Europa Parlamentet er valgt.«

138 Den præceptive formulering af denne bestemmelse – »[s]tørrelsen af og betingelserne for den foreløbige pension er overensstemmende med« – giver ikke Parlamentet nogen skønsmargen med hensyn til en selvstændig beregningsmetode. Med forbehold for overholdelsen af trinhøjere EU-retlige bestemmelser, herunder de generelle retsprincipper og chartret, er Parlamentet forpligtet til at fastsætte niveauet og de nærmere bestemmelser for alderspension for et tidligere medlem af Europa-Parlamentet, der er omfattet af anvendelsesområdet for bilag III, på grundlag af de regler, der er fastsat i gældende national ret, dvs. i det foreliggende tilfælde på grundlag af de regler, der er fastsat i afgørelse nr. 14/2018. Retten konstaterer, at parterne er enige om denne fortolkning.

139 Brugen af nutid – »er overensstemmende« – indebærer ligeledes, at denne forpligtelse til at anvende de samme regler om niveauet og om betingelserne som dem, der er fastsat i den pågældende medlemsstats ret, ikke begrænser sig til at regulere forhenværende medlemmers tidligere situation, dvs. før vedtagelsen af statutten, men fortsætter med at have virkninger, så længe alderspensionerne udbetales.

140 Denne dobbelte fortolkning bestyrkes af artikel 75, stk. 1, første afsnit, hvori det udtrykkeligt er anført, at alderspensioner »vil fortsat blive udbetalt« i henhold til bilag III. Også her bekræfter anvendelsen af en formulering i imperativ og nutid dels, at reglerne i artikel 2, stk. 1, i bilag III bliver ved med at bestå, selv efter at statutten for medlemmerne er trådt i kraft, dels at Parlamentet ikke har noget råderum med hensyn til deres anvendelse.

141 Det følger af det forudgående, at artikel 75, stk. 1, første afsnit, sammenholdt med artikel 2, stk. 1, i bilag III, når de læses i sammenhæng, udtrykkeligt kræver, at Parlamentet til enhver tid skal anvende de samme regler om pensionernes størrelse og betingelser som dem, der er fastsat i den pågældende medlemsstats lovgivning. Parlamentet kan, som allerede anført i præmis 138 ovenfor, kun frigøre sig fra denne forpligtelse i det tilfælde, hvor anvendelsen af disse regler, henset til princippet om retsreglernes trinfølge, ville føre til en tilsidesættelse af en trinhøjere norm i EU-retten.

142 Selv om anvendelsen af disse regler indebærer – som i det foreliggende tilfælde – en nedsættelse af pensionsbeløbet, kan dette ikke af den grund anses for at gøre indgreb i de af modtagerne erhvervede pensionsrettigheder.

143 Det fremgår nemlig af artikel 75, stk. 1, første afsnit, sammenholdt med bilag III, at de rettigheder til alderspension, der er erhvervet som følge tidligere medlemmers bidragsbetaling, kun udgør beregningsgrundlaget for de nævnte alderspensioner. Derimod er der ingen bestemmelse i artikel 75, stk. 1, første afsnit, og bilag III, der sikrer, at størrelsen af disse pensioner ikke kan ændres. De erhvervede pensionsrettigheder, som nævnes i artikel 75, må ikke forveksles med en angivelig ret til at modtage et bestemt beløb i pension.

144 Denne fortolkning af reglen om overensstemmende pension afkræftes ikke af syvende betragtning til gennemførelsesforanstaltningerne, som sagsøgerne har henvist til. I denne betragtning præciseres det nemlig blot, at de pensionsrettigheder, der er erhvervet før statuttens ikrafttræden, respekteres efter dette tidspunkt. Det anføres derimod ikke i denne betragtning, at pensionernes størrelse ikke kan ændres, hverken i opadgående eller nedadgående retning. Denne betragtning bekræfter således kun det materielle indhold af artikel 75, stk. 1, første afsnit, sammenholdt med artikel 2, stk. 1, i bilag III.

145 Denne fortolkning afkræftes heller ikke af artikel 75, stk. 2, første punktum. Det fremgår ganske vist af denne bestemmelse, at »[d]e alderspensionsrettigheder, som i henhold til ovennævnte bilag III er erhvervet inden datoen for statuttens ikrafttræden, består uændret«. I lighed med syvende betragtning til gennemførelsesforanstaltningerne angiver nævnte artikel 75, stk. 2, første punktum, imidlertid ikke, at alderspensionernes størrelse ikke må ændres, hverken til fordel for eller til ugunst for modtagerne. Som det fremgår af præmis 132 og 133 ovenfor, indebærer en systemisk fortolkning af denne artikel 75 under alle omstændigheder, at bestemmelsens stk. 2 ikke finder anvendelse på tidligere medlemmer, såsom sagsøgerne nævnt i præmis 135 ovenfor, der begyndte at modtage deres alderspension inden den 14. juli 2009.

146 I modsætning til, hvad sagsøgerne har gjort gældende i den ulovlighedsindsigelse, der er nævnt i præmis 124 ovenfor, fører denne fortolkning heller ikke til en tilsidesættelse af artikel 28 i statutten for medlemmerne. Som Parlamentet med rette har anført, er det nemlig tilstrækkeligt at fastslå, at statuttens artikel 28 ifølge sin ordlyd kun finder anvendelse på de pensionsrettigheder, som medlemmerne har erhvervet »i henhold til nationale bestemmelser«. I den foreliggende sag er sagsøgernes alderspensioner imidlertid ikke erhvervet i henhold til en national ordning, men på grundlag af bestemmelserne i bilag III. Endvidere har sagsøgerne selv i deres skriftlige indlæg erkendt, at deres pensioner ikke påhviler Den Italienske Republik, men Parlamentet. Artikel 28 i statutten for medlemmerne finder således ikke anvendelse på sagsøgernes pensioner, eftersom disse henhører under en EU-pensionsordning og ikke under en national pensionsordning. Sagsøgernes ulovlighedsindsigelse kan ikke tages til følge.

147 Endelig bemærker Retten, at den manglende uforanderlighed med hensyn til størrelsen af de pensioner, der udbetales i henhold til artikel 2, stk. 1, i bilag III, bekræftes af praksis. Som svar på Rettens skriftlige spørgsmål har Parlamentet nemlig med støtte i beviser anført, at inden vedtagelsen af afgørelse nr. 14/2018 var størrelsen af alderspensioner for ca. ti tidligere medlemmer af Europa-Parlamentet, der var valgt i Italien, allerede blevet nedsat for at tage hensyn til afgørelse nr. 210/2017 truffet af deputeretkammerets præsidium. I modsat retning har Parlamentet præciseret, ligeledes støttet af beviser, at størrelsen af alderspensioner for visse tidligere medlemmer af

Europa-Parlamentet, der var valgt i Italien, mellem 2002 og 2005 var forhøjet som følge af den forhøjelse af størrelsen af den parlamentariske godtgørelse, der var besluttet af deputeretkammerets præsidium.

c) Situationen for de sagsøgere, der er omfattet af gennemførelsesbestemmelsernes artikel 75, stk. 2

148 Henset til betragtningerne i præmis 129-134 ovenfor finder artikel 75, stk. 2, kun anvendelse på sagsøgerne i sagerne T-390/19, T-393/19, T-404/19, T-406/19, T-407/19, T-411/19, T-413/19, T-417/19, T-425/19, T-430/19, T-436/19, T-441/19, T-442/19, T-444/19, T-445/19, T-452/19 og T-465/19.

149 I denne forbindelse bemærkes, at artikel 75, stk. 2, bestemmer følgende:

»De alderspensionsrettigheder, som i henhold til ovennævnte bilag III er erhvervet inden datoen for statuttens ikrafttræden, består uændret. De personer, der har erhvervet rettigheder under nævnte pensionsordning, modtager en pension beregnet på grundlag af de rettigheder, de har erhvervet i henhold til ovennævnte bilag III, fra det tidspunkt, hvor de opfylder de betingelser, som i så henseende er fastsat i den pågældende medlemsstats nationale lovgivning, og har indgivet en ansøgning, som anført i artikel 3, stk. 2, i nævnte bilag III.«

150 Artikel 75, stk. 2, første punktum, kan ikke fortolkes således, at den sikrer, at størrelsen af de berørte tidligere medlemmer af Europa-Parlamentets pensioner ikke kan ændres. En erhvervet rettighed, der indebærer et endeligt fastsat alderspensionsbeløb, der ikke kan tilpasses, er nemlig ikke fastsat i den nævnte artikel 75, stk. 2.

151 Med henvisningen til, at »[d]e alderspensionsrettigheder, som i henhold til ovennævnte bilag III er erhvervet inden datoen for statuttens ikrafttræden, består uændret«, begrænsede Parlamentet sig i realiteten til at tiltræde, at alle alderspensionsrettigheder, der var erhvervet på grundlag af bidrag indbetalt indtil den 14. juli 2009, blev bevaret efter denne dato. Det fremgår imidlertid af præmis 142-144, 146 og 147 ovenfor, at de nævnte erhvervede rettigheder alene tjener som beregningsgrundlag for pensionsbeløbet. Derimod kan udtrykket »[…] rettigheder, som […] er erhvervet«, ikke forstås således, at det indebærer et endeligt og uforanderligt resultat med hensyn til beregningen af disse pensioners størrelse.

152 Denne henvisning gør det endvidere muligt at sondre mellem anvendelsesområdet for henholdsvis artikel 49 i gennemførelsesforanstaltningerne og artikel 75, stk. 2, for så vidt angår tidligere medlemmer, som den 14. juli 2009 endnu ikke var begyndt at modtage alderspension.

153 Som sagsøgerne og Parlamentet med rette har redegjort for, henhører de alderspensionsrettigheder, der er erhvervet efter statuttens ikrafttræden, nemlig udelukkende under gennemførelsesbestemmelsernes artikel 49. De alderspensionsrettigheder, der er erhvervet indtil denne dato, er udelukkende omfattet af artikel 75, stk. 2, og bilag III. Siden den 14. juli 2009 har det således ikke længere været muligt at erhverve pensionsrettigheder på grundlag af disse bestemmelser. Det følger heraf, at der er to på hinanden følgende pensionsordninger, der omfatter to typer pensionsrettigheder: alderspensionsrettigheder erhvervet indtil den 14. juli 2009 på grundlag af artikel 75 og bilag III og alderspensionsrettigheder erhvervet efter den 14. juli 2009 på grundlag af gennemførelsesbestemmelsernes artikel 49. I denne forbindelse er det ubestridt mellem parterne, at de tidligere medlemmer, der er omfattet af begge ordningerne, oppebærer to særskilte pensioner, og at det kun er alderspensionen omfattet af artikel 75, stk. 2, og bilag III, der har været genstand for en nedsættelse af pensionsbeløbet.

154 Ved at præcisere, at de alderspensionsrettigheder, der er erhvervet indtil datoen for vedtægtens ikrafttræden, fortsat består efter denne dato, angiver artikel 75, stk. 2, første punktum, således implicit, men i overensstemmelse med gennemførelsesbestemmelsernes artikel 49, at denne garanti ikke kan vedrøre nye alderspensionsrettigheder, der er erhvervet efter denne dato, eftersom en sådan erhvervelse netop er gjort juridisk umulig. Derimod kan artikel 75, stk. 2, første punktum, af alle de ovenfor anførte grunde ikke fortolkes således, at den bestemmer, at alderspensionen er af en uforanderlig karakter.

155 Det bemærkes dernæst, at det i artikel 75, stk. 2, andet punktum, bestemmes i første del, at alderspensionens størrelse beregnes efter reglerne fastsat i bilag III. Anden del af dette punktum kræver desuden, at to betingelser er opfyldt, nemlig at de relevante bestemmelser i national lovgivning om tildeling af pension skal overholdes, og at der skal være indgivet en ansøgning om udbetaling af denne pension.

156 Retten bemærker, at artikel 75, stk. 2, andet punktum, klart sondrer mellem »erhvervede alderspensionsrettigheder« og »en pension«. For det første er det åbenbart, at adjektivet »erhvervet« ikke forbindes med udtrykket »en pension«, hvilket synes at bekræfte, at det ikke er umuligt at ændre pensionens størrelse. For det andet fastsættes de nævnte pensioner ganske vist på grundlag af disse »erhvervede alderspensionsrettigheder«, men det sker »i henhold til« de beregningsregler, der er fastsat i bilag III. På dette punkt henviser artikel 75, stk. 2, andet punktum, til bilag III og dermed implicit til dette bilags artikel 2, stk. 1. Der henvises derfor til betragtningerne i præmis 138-141 ovenfor, hvorefter Parlamentet, forudsat at trinhøjere EU-retlige regler overholdes, er forpligtet til at anvende de regler om pensionernes størrelse og betingelser, der er fastsat i den pågældende medlemsstats lovgivning.

157 Hvad angår de to supplerende krav, der er omhandlet i artikel 75, stk. 2, andet punktum, er det tilstrækkeligt at fastslå, at disse ikke, som hævdet af sagsøgerne, har til formål at betinge den angivelige beskyttelse af sagsøgernes »erhvervede rettigheder« i den forstand, at pensionernes størrelse ikke kan ændres, men de er en forudsætning for den faktiske tildeling af disse pensioner. Det er nemlig kun, hvis et tidligere medlem opfylder de betingelser, der i denne henseende er fastsat i den pågældende medlemsstats nationale lovgivning, og hvis det tidligere medlem desuden har indgivet den i artikel 3, stk. 2, i bilag III omhandlede ansøgning om udbetaling, at vedkommende kan gøre krav på sin pension. Disse krav har således ingen forbindelse med nogen garanti for, at alderspensionernes størrelse ikke kan ændres.

158 Retten konstaterer endelig, at forpligtelsen i bilag III til at anvende reglerne om alderspensionernes størrelse og betingelser, der er fastsat i den pågældende medlemsstats lovgivning, alene påhviler Parlamentet. Forpligtelsen til at overholde de to krav, der er beskrevet i præmis 157 ovenfor, påhviler derimod udelukkende modtagerne af de nævnte pensioner.

d) Konklusion

159 I det foreliggende tilfælde ændrede Parlamentet hverken artikel 75 eller artikel 2, stk. 1, i bilag III. Disse bestemmelser er forblevet uændrede. Parlamentet rejste heller ikke tvivl om de pensionsrettigheder, som sagsøgerne havde erhvervet før den 14. juli 2009.

160 Konkret begrænsede Parlamentet sig ved anvendelsen af artikel 75 og artikel 2, stk. 1, i bilag III til at tilpasse størrelsen og betingelserne for sagsøgernes alderspensioner eller efterladtepensioner med henblik på at tage de nye beregningsregler, der var fastsat ved afgørelse nr. 14/2018, i betragtning. Det var således kun reglerne for beregning af størrelsen af disse alderspensioner eller efterladtepensioner, der blev ændret i medfør af de nye forskrifter i afgørelse nr. 14/2018. Sagsøgerne har i øvrigt ikke gjort gældende, at Parlamentet anvendte reglerne i afgørelse nr. 14/2018 forkert.

161 Retten konstaterer i øvrigt til sammenligning, at muligheden for en tilpasning af pensioners størrelse allerede er blevet anerkendt i retspraksis i forbindelse med EU-personalesager. I henhold hertil skal der foretages en klar sondring mellem fastsættelsen af retten til pension og betalingen af de ydelser, der følger heraf. Det følger således af retspraksis, at velerhvervede rettigheder med hensyn til fastsættelse af en pension ikke tilsidesættes, når ændringerne i de beløb, der faktisk er udbetalt, følger af en lovgivningsmæssig eller administrativ udvikling, som ikke er til skade for selve retten til pension (jf. i denne retning dom af 29.11.2006, Campoli mod Kommissionen, T-135/05, EU:T:2006:366, præmis 79 og 80 og den deri nævnte retspraksis).

162 Henset til ovenstående betragtninger opfyldte Parlamentet den forpligtelse, der påhvilede det i henhold til artikel 75 og artikel 2, stk. 1, i bilag III, ved at anvende reglerne i afgørelse nr. 14/2018 og ved som konsekvens heraf at vedtage de anfægtede afgørelser. Hvad angår spørgsmålet om, hvorvidt Parlamentets anvendelse af reglerne i afgørelse nr. 14/2018 tilsidesatte andre trinhøjere retsregler i EU-retten end artikel 75 eller bilag III, vil det blive behandlet i forbindelse med det fjerde anbringende.

163 Det følger af alle disse forhold, at Parlamentet gyldigt kunne vedtage de anfægtede afgørelser på grundlag af artikel 75 og reglerne i bilag III uden at tilsidesætte disse bestemmelser.

164 Følgelig må det andet anbringende forkastes.

3. Det tredje anbringende om en retlig fejl vedrørende kvalificeringen af afgørelse nr. 14/2018 og en urigtig anvendelse af »lovforbeholdet« i gennemførelsesbestemmelsernes artikel 75, stk. 2

165 Til støtte for det tredje anbringende har sagsøgerne anført, at artikel 75, stk. 2, kun henviser til national ret, der er vedtaget i form af en »lov«. Dette område, der er forbeholdt lovgiver, har til hensigt at beskytte den lovgivende funktion, inden det beskytter de enkelte medlemmer. Afgørelse nr. 14/2018 er imidlertid blot en intern afgørelse uden lovkraft truffet af Deputeretkammeret. I denne egenskab finder afgørelse nr. 14/2018 kun anvendelse på personer, over for hvilke Deputeretkammeret udøver sine regeludstedende beføjelser, nemlig dets personale og dets medlemmer i tjeneste, indtil deres mandat ophører.

166 Sagsøgerne har ligeledes gjort gældende, at henvisningen i artikel 75, stk. 2, til den »nationale lovgivning« kun vedrører de betingelser, som den pågældende medlemsstat har fastsat for et tidligere medlem af Europa-Parlamentet, for at opnå ret til alderspension. Ifølge sagsøgerne giver denne henvisning derimod ikke Parlamentet mulighed for at ændre beregningsmetoderne for disse alderspensioner.

167 Endelig tilsidesætter de anfægtede afgørelser chartrets artikel 17 og artikel 1 i den første tillægsprotokol til den europæiske konvention til beskyttelse af menneskerettigheder og grundlæggende frihedsrettigheder, undertegnet i Rom den 4. november 1950 (herefter »EMRK«). Disse bestemmelser sikrer nemlig, at ingen må berøves sin ejendom, medmindre det sker på betingelser, der er fastsat ved »lov«.

168 Parlamentet har nedlagt påstand om, at det tredje anbringende forkastes som ugrundet.

169 Eftersom sagsøgerne har gjort gældende, at Parlamentet har krænket sagsøgernes ejendomsret, fordi nedsættelsen af deres pension ikke er fastsat i en »lov«, skal det indledningsvis fastslås, at dette argument falder sammen med den argumentation, der er fremført i forbindelse med det fjerde anbringende. Der henvises derfor til dette anbringende.

170 Dernæst skal det tredje anbringende forkastes som irrelevant for så vidt angår de sagsøgere, der er nævnt i præmis 135 ovenfor. Som anført i forbindelse med det andet anbringende, og navnlig i præmis 135 ovenfor, er disse sagsøgere nemlig ikke omfattet af anvendelsesområdet for artikel 75, stk. 2, men af artikel 75, stk. 1, første afsnit, eftersom de begyndte at modtage deres pension før statuttens ikrafttræden. Følgelig kan Parlamentets eventuelle tilsidesættelse af artikel 75, stk. 2, under alle omstændigheder ikke medføre annullation af de anfægtede afgørelser vedrørende de nævnte sagsøgere.

171 Undersøgelsen af dette tredje anbringende er således begrænset til de sagsøgere, der er nævnt i præmis 148 ovenfor, dvs. sagsøgerne i sagerne T-390/19, T-393/19, T-404/19, T-406/19, T-407/19, T-411/19, T-413/19, T-417/19, T-425/19, T-430/19, T-436/19, T-441/19, T-442/19, T-444/19, T-445/19, T-452/19, og T-465/19.

172 Artikel 75, stk. 2, andet punktum, bestemmer følgende:

»De personer, der har erhvervet rettigheder under nævnte pensionsordning, modtager en pension beregnet på grundlag af de rettigheder, de har erhvervet i henhold til ovennævnte bilag III, fra det tidspunkt, hvor de opfylder de betingelser, som i så henseende er fastsat i den pågældende medlemsstats nationale lovgivning, og har indgivet en ansøgning som anført i artikel 3, stk. 2, i nævnte bilag III.«

173 Som anført i præmis 155-157 ovenfor sondrer artikel 75, stk. 2, andet punktum, mellem på den ene side metoderne til beregning af alderspensionernes størrelse, som udelukkende reguleres af artikel 2, stk. 1, i bilag III, og på den anden side de krav, der skal opfyldes for at opnå den faktiske udbetaling af de nævnte pensioner, hvilket bl.a. indebærer opfyldelse af »de betingelser, som i så henseende er fastsat i den pågældende medlemsstats nationale lovgivning«. Det fremgår i øvrigt af præmis 158 ovenfor, at forpligtelsen til at overholde de nævnte krav påhviler pensionsmodtagerne og ikke Parlamentet.

174 For det første bemærkes, at selv hvis det antages, at udtrykket »national lovgivning« i artikel 75, stk. 2, andet punktum, udelukkende omfatter nationale love, er det under alle omstændigheder uden betydning i den foreliggende sag, at afgørelse nr. 14/2018 ikke har form af en »lov« i henhold til italiensk ret. Afgørelse nr. 14/2018 har nemlig ikke, som sagsøgerne selv har erkendt, til formål at ændre de krav, der er en forudsætning for den faktiske udbetaling af alderspensioner, såsom f.eks. at have nået den lovbestemte alder for, hvornår et tidligere medlem kan oppebære sin alderspension, eller ikke at udføre visse hverv, som den italienske lovgiver har fundet uforenelige. Som sagsøgerne selv har anført, og som det fremgår af titlen på afgørelse nr. 14/2018 – »ny fastsættelse af størrelsen af livsvarige ydelser og af den livsvarige del af pro rata-pensionsydelse samt efterladteydelser […]« – blev der ved afgørelsen blot foretaget en tilpasning af beregningsmetoderne for alderspensioner.

175 For det andet præciserer artikel 2, stk. 1, i bilag III, som netop regulerer beregningen af de nævnte pensioners størrelse ved at henvise til, hvad der gælder i den pågældende medlemsstat, ikke, at disse nationale regler skal have form af en »lov«. Mere generelt er der ingen bestemmelse i bilag III, der henviser til den pågældende medlemsstats »lovgivning«.

176 Dette anbringende hviler derfor på en åbenbart fejlagtig fortolkning af artikel 75, stk. 2, idet denne bestemmelse, i lighed med artikel 75, stk. 1, ikke kræver, at reglerne for beregning af pensionerne i den pågældende medlemsstats retssystem fastsættes ved en »lov«. Det er således uden betydning, at afgørelse nr. 14/2018 ikke blev vedtaget i form af en lov.

177 Følgelig må det tredje anbringende forkastes.

4. Det fjerde anbringende om tilsidesættelse af flere almindelige EU-retlige principper

178 Det fjerde anbringende består af tre led. Det første vedrører tilsidesættelse af retssikkerhedsprincippet og princippet om beskyttelse af den berettigede forventning samt af ejendomsretten. Det andet led vedrører tilsidesættelse af proportionalitetsprincippet. Det tredje led vedrører tilsidesættelse af lighedsprincippet.

179 Indledningsvis konstaterer Retten, således som Parlamentet i det væsentlige har gjort gældende, at Parlamentet i henhold til gennemførelsesbestemmelsernes artikel 75 og bilag III til omkostningsregulativet er forpligtet til at beregne og i givet fald ajourføre størrelsen af de pensioner, der udbetales til tidligere italienske medlemmer, der er omfattet af disse bestemmelser, ved at drage konsekvenserne af afgørelse nr. 14/2018, så længe denne nationale afgørelse er gældende, hvilket i øjeblikket er tilfældet, eftersom den ikke er ophævet eller trukket tilbage af deputeretkammeret eller annulleret af Consiglio di giurisdizione della Camera dei deputati (deputeretkammerets jurisdiktionsråd).

180 Ved anvendelsen af gennemførelsesbestemmelsernes artikel 75 og artikel 2, stk. 1, i bilag III til omkostningsregulativet er Parlamentet som EU-institution imidlertid i henhold til chartrets artikel 51, stk. 1, forpligtet til at overholde chartrets bestemmelser. Dette gælder for det første til trods for den omstændighed, at deputeretkammeret på tidspunktet for vedtagelsen af afgørelse nr. 14/2018 ikke gennemførte EU-retten og derfor ikke var forpligtet til at overholde chartrets bestemmelser, og for det andet, således som Domstolen har fremhævet i en kontraktmæssig sammenhæng (dom af 16.7.2020, ADR Center mod Kommissionen, C-584/17 P, EU:C:2020:576, præmis 86), selv om italiensk ret ikke sikrer de samme garantier som dem, der følger af chartret og af de generelle principper i EU-retten.

181 Følgelig kunne Parlamentet ved fastsættelsen af størrelsen af sagsøgernes pensioner kun se bort fra de nye beregningsregler for deputeretkammerets tidligere medlemmers pensioner, således som fastsat i afgørelse nr. 14/2018, hvis anvendelsen af reglerne i afgørelse 14/2018 førte til en krænkelse af chartret eller de generelle principper i EU-retten (jf. i denne retning og analogisk dom af 5.4.2016, Aranyosi et Căldăraru, C-404/15 og C-659/15 PPU, EU:C:2016:198, præmis 88, af 25.7.2018, Minister for Justice and Equality (Mangler ved retssystemet), C-216/18 PPU, EU:C:2018:586, præmis 59, 73 og 78, og af 25.7.2018, Generalstaatsanwaltschaft (Forhold under frihedsberøvelse i Ungarn), C-220/18 PPU, EU:C:2018:589, præmis 59).

182 Under disse omstændigheder, og idet Retten ikke har kompetence til direkte at vurdere lovligheden af afgørelse nr. 14/2018 og navnlig ikke dens forenelighed med chartret, påhviler det i det foreliggende tilfælde alene Retten på baggrund af sagsøgernes argumenter at undersøge, om Parlamentets anvendelse af de nye beregningsregler, der er fastsat i denne nationale afgørelse, førte til, at Parlamentet tilsidesatte chartrets bestemmelser og de almindelige retsgrundsætninger, således som de nævnte sagsøgere har påberåbt sig.

a) Det fjerde anbringendes første led om tilsidesættelse af retssikkerhedsprincippet og princippet om beskyttelse af den berettigede forventning samt af ejendomsretten

183 I forbindelse med det første led har sagsøgerne gjort gældende, at de anfægtede afgørelser krænker deres erhvervede rettigheders uforanderlighed og den berettigede forventning, som er skabt af den retlige ramme, der var gældende på tidspunktet for deres mandat. Parlamentet har nærmere bestemt tilsidesat retssikkerhedsprincippet og princippet om beskyttelse af den berettigede forventning ved at antage, at afgørelse nr. 14/2018 automatisk fandt anvendelse på sagsøgernes pensionsordninger. Ifølge sagsøgerne fremgår det derimod af retspraksis, navnlig af dom af 18. oktober 2011, Purvis mod Parlamentet (T-439/09, EU:T:2011:600), at foranstaltninger, der ændrer pensionsordningen i en ugunstig retning, ikke kan påvirke de erhvervede rettigheder. Parlamentet har endvidere ændret disse erhvervede rettigheder med tilbagevirkende kraft og på en fuldstændig uforudsigelig måde. Da

sagsøgerne desuden har erhvervet deres pensionsrettigheder i henhold til omkostningsregulativet, er de nu tredjeparter og falder således uden for Parlamentets og deputeretkammerets lovgivningskompetence. Eftersom pensionsordningen fastlagt i bilag III indebar medlemmernes frivillige valg om at tilslutte sig den, omfatter det indgreb i pensionsrettighederne, som er sket ved de anfægtede afgørelser, i øvrigt en endnu mere alvorlig tilsidesættelse af princippet om beskyttelse af den berettigede forventning.

184 Som svar på et skriftligt spørgsmål fra Retten har sagsøgerne ligeledes fremsat en ulovlighedsindsigelse vedrørende artikel 75 og artikel 2, stk. 1, i bilag III, såfremt disse to bestemmelser skal fortolkes således, at de giver Parlamentet ret til i strid med retssikkerhedsprincippet og princippet om beskyttelse af den berettigede forventning at vedtage foranstaltninger, der har virkning med tilbagevirkende kraft på de endeligt erhvervede pensionsrettigheder.

185 Sagsøgerne har endvidere gjort gældende, at den nedsættelse af pensionerne, som er sket ved de anfægtede afgørelser, krænker deres ejendomsret, uden at nogen almen interesse i det foreliggende tilfælde begrundede det eller i det hele taget blev nævnt af Parlamentet. I øvrigt behandler de anfægtede afgørelser ikke den økonomiske byrde, de medfører for sagsøgerne, og foretager ikke en afvejning af de involverede interesser. De anfægtede afgørelser tilsidesætter således chartrets artikel 17 ved uden at være begrundet i et legitimt formål at foretage en ændring af sagsøgernes pensionsordninger med tilbagevirkende kraft.

186 Parlamentet har nedlagt påstand om, at det fjerde anbringendes første led forkastes som ugrundet.

1) Klagepunktet om tilsidesættelse af retssikkerhedsprincippet

187 Retssikkerhedsprincippet, der hører til EU-rettens almindelige grundsætninger, kræver, at retsreglerne skal være klare og præcise og skal sikre forudsigelighed i forbindelse med de situationer og retsforhold, der henhører under fællesskabsretten (jf. i denne retning dom af 18.10.2011, Purvis mod Parlamentet, T-439/09, EU:T:2011:600, præmis 65 og den deri nævnte retspraksis).

188 Sagsøgernes ulovlighedsindsigelse skal undersøges ved afgørelsen af, om artikel 75 og artikel 2, stk. 1, i bilag III, som sagsøgerne har gjort gældende, giver Parlamentet beføjelse til at vedtage foranstaltninger, der med tilbagevirkende kraft påvirker de endeligt erhvervede pensionsrettigheder, selv om en sådan fortolkning ville være i strid med retssikkerhedsprincippet.

189 Denne ulovlighedsindsigelse skal forkastes, eftersom den tager udgangspunkt i den fejlagtige forudsætning, at Parlamentet har ret til at ændre de erhvervede pensionsrettigheder. Hverken artikel 75 eller artikel 2, stk. 1, i bilag III tillægger det en sådan beføjelse. Tværtimod kræver disse bestemmelser, at disse erhvervede pensionsrettigheder respekteres.

190 Dette indebærer imidlertid ikke, at pensionernes størrelse blev endeligt fastsat før statuttens ikrafttræden, og at de er uforanderlige.

191 Som det fremgår af betragtningerne i forbindelse med undersøgelsen af det andet anbringende i præmis 126-161 ovenfor, skal der nemlig sondres mellem »erhvervede pensionsrettigheder« og »pensioner« og »pensionerne«. Selv om »pensionsrettighederne« er endeligt erhvervet og ikke kan ændres, og selv om pensionerne fortsat udbetales, er der intet til hinder for, at pensionernes størrelse tilpasses opadgående eller nedadgående. Henset til bestemmelserne i artikel 75 og reglen om overensstemmende pension er Parlamentet tværtimod forpligtet til at beregne størrelsen af de nævnte alderspensioner ved at anvende de samme regler om pensionernes størrelse og betingelser, som er fastsat i den pågældende medlemsstats lovgivning.

192 Sagsøgerne har således ikke godtgjort, at artikel 75 og artikel 2, stk. 1, i bilag III tilsidesætter retssikkerhedsprincippet. Ulovlighedsindsigelsen kan derfor ikke tages til følge.

193 Det skal dernæst undersøges, om vedtagelsen af de anfægtede afgørelser på grundlag af disse bestemmelser er i strid med retssikkerhedsprincippet.

194 Det fremgår af behandlingen af det andet anbringende, at artikel 75 klart og præcist bestemmer, at alderspensionernes størrelse beregnes i henhold til bestemmelserne i artikel 2, stk. 1, i bilag III, der indfører reglen om overensstemmende pension og bestemmer, at »[s]tørrelsen af og betingelserne for den foreløbige [alders]pension er overensstemmende med« den alderspension, som – i det foreliggende tilfælde – medlemmerne af deputeretkammeret modtager.

195 Disse regler, som ikke er blevet ændret siden statuttens ikrafttræden, omhandler således udtrykkeligt den situation, at alderspensioner ændres i opadgående eller nedadgående retning for at tage hensyn til den relevante udvikling i den pågældende medlemsstats lovgivning. Det skal endvidere bemærkes, at det i forbindelse med undersøgelsen af det andet anbringende blev konkluderet, at vedtagelsen af de anfægtede afgørelser var i overensstemmelse med bestemmelserne i artikel 75 og artikel 2, stk. 1, i bilag III.

196 Anvendelse med tilbagevirkende kraft af en retsakt, uden at retssikkerhedsprincippet tilsidesættes, forudsætter tilstrækkelig klare holdepunkter for at antage, at retsakten ikke blot har virkning for fremtiden (jf. i denne retning dom af 17.7.2014, Panasonic Italia m.fl., C-472/12, EU:C:2014:2082, præmis 57 og den deri nævnte retspraksis).

197 Det er korrekt, at de anfægtede afgørelser blev vedtaget den 11. april 2019 og i sag T-465/19 for så vidt angår Florio den 11. juni 2019, og at de havde virkning før disse datoer, nemlig den 1. januar 2019. Disse forhold er imidlertid ikke i sig selv tilstrækkelige til at godtgøre, at Parlamentet har tilsidesat retssikkerhedsprincippet ved at anvende de nye pensionsbeløb fra denne dato.

198 Den omstændighed, at sagsøgernes pensionsbeløb blev ændret fra den 1. januar 2019, skyldtes Parlamentets forpligtelse i henhold til artikel 2, stk. 1, i bilag III til at anvende de samme bestemmelser på pensionerne som dem, der er fastsat i den pågældende medlemsstats lovgivning. Fastsættelsen af begyndelsestidspunktet for anvendelsen af de nye regler for beregning af de nævnte pensioner er ubestrideligt en del af »betingelserne«.

199 I denne forbindelse fremgår det udtrykkeligt af artikel 1, stk. 1, i afgørelse nr. 14/2018, at »[f]ra den 1. januar 2019 beregnes størrelsen af [pensionerne] […] i henhold til de nye bestemmelser, der er fastsat i denne afgørelse«.

200 Følgelig havde sagsøgerne i henhold til artikel 2, stk. 1, i bilag III efter den 1. januar 2019 ikke længere ret til pension, således som denne var beregnet før denne dato. Tværtimod var det fra den 1. januar 2019 kun pensioner, hvis størrelse var blevet tilpasset efter reglerne fastsat i afgørelse nr. 14/2018, der var forfaldne og skulle udbetales.

201 Det ville ganske vist have været at foretrække, at de anfægtede afgørelser var blevet vedtaget før den 1. januar 2019 og ikke efter denne dato. Denne omstændighed er imidlertid uden betydning i den foreliggende sag. Forpligtelsen til med virkning fra denne dato at anvende de nye beregningsregler på sagsøgernes pensioner følger ikke af de anfægtede afgørelser, men af artikel 2, stk. 1, i bilag III. I denne henseende drager de anfægtede afgørelser blot de konsekvenser, der følger direkte af artikel 2, stk. 1, i bilag III, og indebærer følgelig, at de beløb, der uberettiget er udbetalt mellem den 1. januar 2019 og datoen for afgørelsernes vedtagelse, henholdsvis den 11. april 2019 og den 11. juni 2019, skal tilbagebetales.

202 Det fremgår af disse omstændigheder, at sagsøgerne ikke har godtgjort, at retssikkerhedsprincippet blev tilsidesat i det foreliggende tilfælde. Bestemmelserne i bilag III indebar nemlig, at de nye pensionsbeløb for sagsøgerne trådte i kraft den 1. januar 2019. Bestemmelserne i bilag III er imidlertid langt ældre end den 1. januar 2019 og ikke senere end denne dato. Endvidere har sagsøgerne ikke gjort gældende, og intet bevis i sagen godtgør, at Parlamentet anvendte disse nye beløb før den 1. januar 2019, dvs. før den dato, der er fastsat herfor i afgørelse nr. 14/2018. Endelig underrettede Parlamentet, som anført i præmis 17 ovenfor, i januar 2019 sagsøgerne om en mulig anvendelse af reglerne i afgørelse nr. 14/2018 i forhold til dem. Som anført i præmis 19 ovenfor tiltrådte Parlamentet ligeledes i februar 2019 over for sagsøgerne, at denne afgørelse automatisk fandt anvendelse på deres situation. Herved var sagsøgerne blevet gjort bekendt med ændringen af de regler, der fandt anvendelse på beregningen af deres pension, før de anfægtede afgørelser blev truffet.

203 Denne konklusion afkræftes ikke af dom af 18. oktober 2011, Purvis mod Parlamentet (T-439/09, EU:T:2011:600), som sagsøgerne har henvist til. Det skal i denne forbindelse for det første fastslås, at sagsøgeren i denne sag endnu ikke havde erhvervet ret til pension. For det andet klagede sagsøgeren ikke over nogen nedsættelse af sin pension, men over afslaget på sin ansøgning om at få udbetalt en del af sin supplerende pension som et engangsbeløb. Omstændighederne i dom af 18. oktober 2011, Purvis mod Parlamentet (T-439/09, EU:T:2011:600), kan således ikke sammenlignes med sagsøgernes situation i de foreliggende sager. For så vidt som sagsøgerne har udledt af denne dom, at der ikke kan gøres indgreb i velerhvervede pensionsrettigheder, er det endvidere tilstrækkeligt at bemærke, som nævnt i præmis 191 ovenfor, at Parlamentet respekterede sagsøgernes velerhvervede pensionsrettigheder, og at kun størrelsen af deres pension blev ændret.

204 Det første klagepunkt om tilsidesættelse af retssikkerhedsprincippet må derfor forkastes.

2) Om klagepunktet vedrørende tilsidesættelse af princippet om beskyttelse af den berettigede forventning

205 Ifølge fast retspraksis omfatter retten til at påberåbe sig princippet om beskyttelse af den berettigede forventning enhver borger, hos hvem Unionens administration har givet anledning til begrundede forhåbninger. Præcise, ubetingede og samstemmende oplysninger, der hidrører fra autoriserede og pålidelige kilder, er løfter, der kan give sådanne forhåbninger. Ingen kan derimod påberåbe sig tilsidesættelse af dette princip, såfremt administrationen ikke har afgivet præcise løfter. Endelig skal oplysningerne være i overensstemmelse med gældende regler (jf. i denne retning dom af 3.12.2019, Den Tjekkiske Republik mod Parlamentet og Rådet, C-482/17, EU:C:2019:1035, præmis 153 og den deri nævnte retspraksis).

206 Indledningsvis skal – af tilsvarende grunde som dem, der er anført i præmis 189-191 ovenfor – sagsøgernes ulovlighedsindsigelse forkastes, hvorved de har gjort gældende, at hvis artikel 75 og artikel 2, stk. 1, i bilag III skal fortolkes således, at de tillader Parlamentet at vedtage foranstaltninger, der med tilbagevirkende kraft påvirker endeligt erhvervede pensionsrettigheder, vil en sådan fortolkning være i strid med princippet om beskyttelse af den berettigede forventning.

207 Denne ulovlighedsindsigelse hviler nemlig på den fejlagtige forudsætning, at Parlamentet har ret til at ændre de erhvervede rettigheder til alderspension, selv om dette ikke er tilfældet. Kun størrelsen af de nævnte pensioner er det tilladt at ændre på grundlag af artikel 75 og artikel 2, stk. 1, i bilag III.

208 Sagsøgerne har i øvrigt hverken godtgjort eller gjort gældende, at Parlamentet har givet dem andre forsikringer end dem, der er indeholdt i artikel 75 og artikel 2, stk. 1, i bilag III. Det er imidlertid åbenbart, at disse to artikler ikke foreskriver, at størrelsen af sagsøgernes pensioner ikke kan ændres.

209 Gennemgangen af det andet anbringende, navnlig i præmis 138-141 ovenfor, har nemlig vist, at den eneste præcise og ubetingede forsikring, som Parlamentet gav sagsøgerne, bestod i at sikre dem en pension, hvis størrelse og vilkår er overensstemmende med størrelsen og vilkårene for den pension, som oppebæres af medlemmerne af parlamentet i den medlemsstat, hvor de er blevet valgt, i det foreliggende tilfælde medlemmerne af deputeretkammeret.

210 Ved at anvende reglerne i afgørelse nr. 14/2018 korrekt med henblik på vedtagelsen af de anfægtede afgørelser har Parlamentet således ikke fraveget den forsikring, som det havde givet sagsøgerne, da disse tiltrådte den i bilag III fastsatte pensionsordning.

211 Det andet klagepunkt om tilsidesættelse af princippet om beskyttelse af den berettigede forventning skal derfor forkastes.

3) Klagepunktet om tilsidesættelse af ejendomsretten

212 Ifølge retspraksis udgør ejendomsretten, som er sikret ved chartrets artikel 17, stk. 1, en grundlæggende EU-retlig rettighed, hvis overholdelse er en betingelse for, at Unionens retsakter er lovlige. Denne bestemmelse, som fastslår retten for enhver til at besidde lovligt erhvervet ejendom, fastslår desuden en retsregel, der har til formål at tillægge borgerne rettigheder (jf. i denne retning dom af 23.5.2019, Steinhoff m.fl. mod ECB, T-107/17, EU:T:2019:353, præmis 96 og den deri nævnte retspraksis).

213 Det skal imidlertid bemærkes, at ejendomsretten, der er sikret ved chartrets artikel 17, stk. 1, ikke er absolut, og at udøvelsen heraf kan være genstand for restriktioner, der er begrundet i formål af almen interesse, som Unionen forfølger. Som det fremgår af chartrets artikel 52, stk. 1, kan udøvelsen af ejendomsretten følgelig underlægges begrænsninger, forudsat at sådanne begrænsninger er fastlagt i lovgivningen, er nødvendige og faktisk svarer til formål af almen interesse, og forudsat at begrænsningerne ikke, når henses til deres formål, indebærer et uforholdsmæssigt og uantageligt indgreb i det centrale indhold af den beskyttede rettighed (jf. i denne retning dom af 13.6.2017, Florescu m.fl., C-258/14, EU:C:2017:448, præmis 51 og 53 og den deri nævnte retspraksis).

214 Endelig skal der med henblik på at fastlægge rækkevidden af den grundlæggende ret til respekt for ejendomsretten, henset til chartrets artikel 52, stk. 3, tages hensyn til artikel 1 i tillægsprotokol nr. 1 til EMRK, hvor denne ret er fastslået (jf. dom af 13.6.2017, Florescu m.fl., C-258/14, EU:C:2017:448, præmis 49 og den deri nævnte retspraksis).

215 I det foreliggende tilfælde bemærkes, at de anfægtede afgørelser i overensstemmelse med reglen om overensstemmende pension anvender den nye beregningsmetode, således som den er fastsat i afgørelse nr. 14/2008, på sagsøgernes alderspensioner eller efterladtepensioner. Undersøgelsen af lovligheden af afgørelse nr. 14/2018 i henhold til italiensk ret er forbeholdt de kompetente italienske myndigheder, mens det påhviler Unionens retsinstanser at undersøge, om Parlamentet ved i de anfægtede afgørelser at anvende reglerne i denne afgørelse har tilsidesat chartrets bestemmelser (jf. præmis 62-65 og præmis 182 ovenfor). Hvad nærmere bestemt angår det foreliggende klagepunkt om en tilsidesættelse af ejendomsretten som sikret ved chartrets artikel 17, stk. 1, må det konstateres, at sagsøgerne ikke har fremført nogen omstændigheder, hvorefter denne ret sikrer et andet eller endog højere beskyttelsesniveau end de garantier, der er sikret i italiensk ret. Retten konstaterer, at lovligheden af afgørelse nr. 14/2018 i øjeblikket er under behandling ved Consiglio di giurisdizione della Camera dei deputati (deputeretkammerets juridisktionsråd), og at Parlamentet under retsmødet har anført, at det i overensstemmelse med reglen om overensstemmende pension fremover vil anvende enhver ændring af afgørelse nr. 14/2018, der vedtages af de kompetente italienske myndigheder, på sagsøgernes pensioner.

216 I det foreliggende tilfælde er det ubestridt, at Parlamentet ikke har frataget sagsøgerne en del af deres rettigheder til pension, men at det har begrænset sig til at anvende den nedsættelse af pensionsbeløbet, der er fastsat i de bestemmelser, der finder anvendelse på området. Endvidere har Parlamentet som svar på et skriftligt spørgsmål fra Retten fremlagt en tabel, der viser omfanget af denne nedsættelse for hver sagsøger. Ifølge de af Parlamentet fremsendte oplysninger svinger nedsættelsesprocenterne, afhængigt af hver sagsøgers personlige situation, mellem 9% og 65%. Fire sagsøgere blev udsat for en nedsættelse på 50% eller mere, hvorefter de nye pensionsbeløb udgjorde mellem 1 569,14 EUR og 1 985,42 EUR. Det må fastslås, at disse fire sagsøgeres pensioner er knyttet til varigheden af det pågældende tidligere medlems mandat på henholdsvis fem eller ti år, og at den nye beregningsmetode er baseret på individuelle bidrag i overensstemmelse med artikel 1, stk. 2, i afgørelse nr. 14/2008. Under alle omstændigheder har sagsøgerne ikke fremført udførlige og individuelle argumenter vedrørende omfanget af nedsættelsen af pensionsbeløbet i deres særlige tilfælde. De har begrænset sig til at fremsætte mere generelle argumenter om, at ejendomsretten udelukker nedsættelserne af pensionsbeløbene i det foreliggende tilfælde på grund af deres angivelige tilbagevirkende kraft og det angivelige fravær af en tungtvejende offentlig interesse. Desuden skal det bemærkes, at bedømmelsen af lovligheden af en EU-retsakt under hensyn til grundrettighederne ikke kan hvile på anbringender vedrørende konsekvenserne af denne retsakt i et konkret tilfælde (jf. i denne henseende dom af 8.9.2020, Kommissionen og Rådet mod Carreras Sequeros m.fl., C-119/19 P og C-126/19 P, EU:C:2020:676, præmis 153 og den deri nævnte retspraksis).

217 I denne forbindelse skal følgende tilføjes.

218 Det er allerede blevet fastslået, at når en lovgivning foreskriver automatisk udbetaling af en social ydelse, som alderspension eller efterladtepension, afføder den en formueinteresse, der, for de personer, der opfylder dens betingelser, henhører under anvendelsesområdet for chartrets artikel 17 (jf. i denne retning dom af 13.6.2017, Florescu m.fl., C-258/14, EU:C:2017:448, præmis 50 og den deri nævnte retspraksis). Sagsøgernes pensioner er derfor omfattet af det materielle anvendelsesområde for chartrets artikel 17.

219 Selv om de anfægtede afgørelser ikke indebærer en ren og skær fratagelse af sagsøgernes pensioner, forholder det sig i øvrigt således, at de nedsætter størrelsen heraf. De anfægtede afgørelser gør således indgreb i sagsøgernes ejendomsret (jf. i denne retning Menneskerettighedsdomstolen, 1.9.2015, Da Silva Carvalho Rico mod Portugal, CE:ECHR:2015:0901DEC001334114, præmis 31-33 og den deri nævnte retspraksis). Parlamentet har i øvrigt under retsmødet erkendt, at der forelå en sådan begrænsning.

220 Det skal derfor undersøges, om dette indgreb respekterer det væsentligste indhold af sagsøgernes ejendomsret, om det er fastsat ved lov, om det opfylder et formål af almen interesse, og om det er nødvendig med henblik herpå.

221 I denne forbindelse har den omstændighed, at Parlamentet ikke foretog denne efterprøvelse, ingen betydning for sagerne i det foreliggende tilfælde. En sådan efterprøvelse udgør nemlig ikke en obligatorisk proceduremæssig formalitet, som det var pålagt Parlamentet at foretage, inden det vedtog de anfægtede afgørelser. Det, der har betydning, er, at disse afgørelsers konkrete virkninger ikke gør indgreb i det væsentligste indhold af sagsøgernes ejendomsret.

222 For det første kan ejendomsretten, således som den er fastsat i chartrets artikel 17, ikke fortolkes således, at den giver ret til at modtage en pension af en bestemt størrelse (jf. i denne retning dom af 13.6.2017, Florescu m.fl., C-258/14, EU:C:2017:448, præmis 50 og den deri nævnte retspraksis).

223 For det andet er begrænsningen af sagsøgernes ejendomsret i den foreliggende sag fastsat ved lov.

224 De anfægtede afgørelser er dels baseret på artikel 75 og artikel 2, stk. 1, i bilag III. I denne henseende blev det i præmis 195 ovenfor bemærket, at reglerne i bilag III ikke er blevet ændret, efter at statutten for medlemmerne trådte i kraft. Endvidere kræver artikel 2, stk. 1, i bilag III, at pensionens størrelse tilpasses i nedadgående eller opadgående retning for at tage hensyn til den relevante lovgivningsmæssige eller administrative udvikling i den pågældende medlemsstat. Ved tilpasningen af størrelsen af sagsøgernes pensioner ændrede de anfægtede afgørelser således ikke indholdet af pensionsretten som defineret i EU-retten.

225 Dels konstaterer Retten, at de nye regler for beregning af disse pensioner er fastsat med tilstrækkelig klarhed og præcision ved bestemmelserne i afgørelse nr. 14/2018, hvilket sagsøgerne i øvrigt ikke har bestridt. Endvidere er den omstændighed, som sagsøgerne har fremført, at afgørelsen ikke har form af en »lov« i italiensk ret, uden betydning. Ifølge fast retspraksis skal begrebet »lov« forstås i dets »materielle« og ikke »formelle« betydning. Det omfatter følgelig den helhed, der udgøres af skriftlig ret, herunder tekster af ikke-lovgivningsmæssig rang, samt den retspraksis, der fortolker denne (jf. Menneskerettighedsdomstolen, 18.1.2018, Fédération nationale des associations et syndicats de sport (FNASS) m.fl. mod Frankrig, CE:ECHR:2018:0118JUD 004815111, præmis 160 og den deri nævnte retspraksis).

226 For det tredje har Parlamentet anført, at begrundelsen for indgrebet i sagsøgernes ejendomsret fremgår af afgørelse nr. 14/2018, for så vidt som det er deputeretkammerets præsidium, der har valgt at tilpasse beregningsmetoden for de pensioner, der udbetales til medlemmerne af deputeretkammeret. Nærmere bestemt er afgørelse nr. 14/2018 begrundet i det formål at tilpasse størrelsen af alle medlemmers pensioner til ordningen med beregning på grundlag af bidrag. Ifølge Parlamentet fremgår det i øvrigt af Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols praksis, at staterne råder over en vid skønsmargen, navnlig for så vidt angår vedtagelsen af sparepolitikker med hensyn til offentlige midler eller love, der indfører stramninger, som er nødvendiggjort af en alvorlig økonomisk krise.

227 Retten bemærker i denne forbindelse, at henset til artikel 2, stk. 1, i bilag III, afhænger vedtagelsen af de anfægtede afgørelser nødvendigvis af valg truffet af de kompetente italienske myndigheder. Endvidere kan der ikke ved vurderingen af det forfulgte mål af almen interesse ses bort fra de formål, der lå til grund for vedtagelsen af afgørelse nr. 14/2018.

228 Hertil bemærkes, at det af Parlamentet påberåbte formål udtrykkeligt er nævnt i præamblen til afgørelse nr. 14/2018. Det præciseres nemlig heri, at denne afgørelse har til formål at »indføre en ny beregning efter bidragsmetoden af størrelsen af de livsvarige ydelser, af den del af en livsvarig pension, der udgøres af pro rata-forsikringsydelser og af efterladteydelser, hvortil rettigheder er erhvervet i henhold til den lovgivning, der var i kraft den 31. december 2011«, og at »den nye beregning af den gældende ydelse ikke [kan] give anledning til et højere beløb end det, der nu udbetales«.

229 Endvidere erkender sagsøgerne selv i stævningerne, at »på nationalt plan er anvendelsen af afgørelse nr. 14/2018 et led i et mere generelt indgreb og har til formål at nedbringe de udgifter, der påhviler [den italienske stat]«. Denne erkendelse bekræftes af et af sagsøgernes svar på Rettens skriftlige spørgsmål. Sagsøgerne har heri anført, at »formålet med den nedsættelse, der skete ved afgørelse nr. 14/2018, var at skabe en udgiftsbesparelse til fordel for [den italienske statskasse]«.

230 Det følger af disse omstændigheder, at afgørelse nr. 14/2018 har til formål at rationalisere de offentlige udgifter i en situation, der er kendetegnet ved budgetstramninger. Unionens retsinstanser har imidlertid allerede anerkendt, at et sådant formål udgør et mål af almen interesse, der kan begrunde et indgreb i de grundlæggende rettigheder (jf. i denne retning dom af 13.6.2017, Florescu m.fl., C-258/14, EU:C:2017:448, præmis 56 og den deri nævnte retspraksis; jf. ligeledes i denne retning og analogt dom af 14.12.2018, FV mod Rådet, T-750/16, EU:T:2018:972, præmis 108).

231 Dette legitime formål skal ligeledes lægges til grund for de anfægtede afgørelser, eftersom vedtagelsen af disse ikke har nogen selvstændig raison d'être, men tværtimod, som anført i præmis 227 ovenfor, følger af valg truffet af de kompetente italienske myndigheder. Hertil kommer, at de anfægtede afgørelser samtidig forfølger det lovlige formål, som udtrykkeligt er fastslået i artikel 2, stk. 1, i bilag III, at tildele sagsøgerne pensioner, hvis størrelse og nærmere vilkår er overensstemmende med den pension, som medlemmerne af deputeretkammeret modtager.

232 Hvad for det fjerde angår nødvendigheden af afgørelse nr. 14/2018 og dermed også nødvendigheden af de anfægtede afgørelser har Domstolen allerede fastslået, at medlemsstaterne, henset til den konkrete økonomiske sammenhæng, der har været gældende i flere år, råder over en vid skønsmargen, når de træffer afgørelser vedrørende økonomiske anliggender, og at de har de bedste forudsætninger for at fastsætte, hvilke foranstaltninger der kan opfylde det tilstræbte mål (jf. i denne retning dom af 13.6.2017, Florescu m.fl., C-258/14, EU:C:2017:448, præmis 57). Ligeledes har Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol allerede fastslået, at en beslutning om at lovgive på området for sociale ydelser normalt indebærer en undersøgelse af spørgsmål af politisk, økonomisk og social karakter. Det følger heraf, at medlemsstaterne har en vid skønsmargen, navnlig ved vedtagelsen af sparepolitikker med hensyn til offentlige midler eller love, der indfører stramninger, som er nødvendiggjort af en alvorlig økonomisk krise (jf. i denne retning Menneskerettighedsdomstolen, 10.7.2018, Achille Claudio Aielli m.fl. mod Italien og Giovanni Arboit m.fl. mod Italien, CE:ECHR:2018:0710DEC002716618, præmis 26 og den deri nævnte retspraksis).

233 Sagsøgerne har imidlertid ikke godtgjort, at de regler, der er fastsat i afgørelse nr. 14/2018, ikke var nødvendige for at nå de forfulgte mål, som beskrevet i præmis 230 og 231 ovenfor. Sagsøgerne har heller ikke gjort gældende, at der findes andre, mindre indgribende foranstaltninger, som kunne have gjort det muligt at nå de nævnte mål.

234 Det fremgår i øvrigt af punkt 13 og 16 i udtalelsen fra Den Juridiske Tjeneste, at afgørelse nr. 14/2018 indeholder en række bestemmelser, der sikrer dens forholdsmæssighed, navnlig denne afgørelses artikel 1, stk. 6 og 7. I denne forbindelse har Parlamentet som svar på et skriftligt spørgsmål fra Retten fremlagt en tabel, hvoraf det fremgår, at det anvendte bestemmelserne i artikel 1, stk. 6, i afgørelse nr. 14/2018 til fordel for 12 af sagsøgerne. I henhold til de nævnte regler blev det nye pensionsbeløb, således som det var blevet omberegnet, forhøjet med halvdelen. Tilsvarende har Parlamentet under retsmødet, uden at blive modsagt af sagsøgerne, gjort gældende, at ingen af sagsøgerne anmodede Parlamentet om at anvende reglerne i artikel 1, stk. 7, i afgørelse nr. 14/2018. Disse regler gør det muligt at forhøje pensionen for personer, der ikke modtager anden årlig indkomst, der beløber sig til mere end den årlige socialhjælp, og som lider af en alvorlig sygdom, der medfører behov for livsvigtig terapi, eller som lider af sygdomme, der giver anledning til en invaliditetsgrad på 100%.

235 Retten udelukker bestemt ikke, at de anfægtede afgørelsers konsekvenser for sagsøgerne kan nå en vis tærskel for alvorlighed. Denne tærskel for alvorlighed gør det imidlertid ikke i sig selv muligt at konkludere, at de anfægtede afgørelser medfører uforholdsmæssige ulemper i forhold til de forfulgte mål, navnlig i betragtning af omfanget af nedsættelserne af de omhandlede pensioner, de nye absolutte pensionsbeløb vurderet i forhold til varigheden af det pågældende tidligere parlamentsmedlems mandat, samt den omstændighed, at den nye beregningsmetode tager hensyn til medlemmets individuelle bidrag. I øvrigt er ingen af de konsekvenser, som sagsøgerne har opregnet i deres skriftlige indlæg, underbygget eller bevist. I mangel af konkrete omstændigheder kan det ikke konstateres, at sagsøgerne hver især blev pålagt en urimelig byrde i betragtning af de forfulgte mål. Bedømmelsen af lovligheden af en EU-retsakt under hensyn til grundrettighederne kan under alle omstændigheder ikke hvile på anbringender vedrørende konsekvenserne af denne retsakt i et konkret tilfælde (jf. i denne retning dom af 8.9.2020, Kommissionen og Rådet mod Carreras Sequeros m.fl., C-119/19 P og C-126/19 P, EU:C:2020:676, præmis 153 og den deri nævnte retspraksis).

236 Det tredje klagepunkt om tilsidesættelse af ejendomsretten skal derfor forkastes, og dermed forkastes det fjerde anbringendes første led i sin helhed.

b) Det fjerde anbringendes andet led om tilsidesættelse af proportionalitetsprincippet

237 I forbindelse med det andet led har sagsøgerne gjort gældende, at de anfægtede afgørelser udgør et uforholdsmæssigt indgreb i deres ejendomsret som sikret ved chartrets artikel 17. Hver af sagsøgerne bærer med urette en uforholdsmæssig individuel byrde, uden at dette er begrundet.

238 Parlamentet har nedlagt påstand om, at det fjerde anbringendes andet led forkastes som ugrundet.

239 Eftersom sagsøgerne har begrænset sig til at gentage, at de anfægtede afgørelser udgør et uforholdsmæssigt og ugrundet indgreb i deres ejendomsret, skal det fjerde anbringendes andet led forkastes af de samme grunde som dem, der er anført i præmis 222-235 ovenfor.

c) Det fjerde anbringendes tredje led om tilsidesættelse af lighedsprincippet

240 I forbindelse med det tredje led har sagsøgerne gjort gældende, at de anfægtede afgørelser tilsidesætter lighedsprincippet. Afgørelserne behandler tidligere medlemmer, der henhører under bilag III, på samme måde som de italienske medlemmer, der er direkte omfattet af afgørelse nr. 14/2018. Der er imidlertid væsentlige forskelle mellem disse to kategorier af medlemmers pensionsordninger. For det første er den ordning, der er fastsat i omkostningsregulativets bilag III, en pensionsordning, der er baseret på frivillig tilslutning, mens de pågældende italienske medlemmers tilslutning til den nationale pensionsordning sker automatisk. For det andet har afgørelse nr. 14/2018 til formål at nedbringe de udgifter, som Den Italienske Republik skal afholde, mens sagsøgernes pensioner er omfattet af den nødvendige finansiering i Parlamentets budget.

241 De anfægtede afgørelser behandler ligeledes de tidligere medlemmer af Europa-Parlamentet, der er valgt i Italien, anderledes end tidligere medlemmer af Europa-Parlamentet, der er valgt i Frankrig eller Luxembourg, men som alle er omfattet af samme bilag III.

242 Endelig har sagsøgerne som svar på et skriftligt spørgsmål fra Retten ligeledes fremsat en ulovlighedsindsigelse vedrørende artikel 75 og artikel 2, stk. 1, i bilag III. Hvis omkostningsregulativet skulle anses for at gøre det muligt for Parlamentet at rejse tvivl om de endeligt erhvervede pensionsrettigheder, ville dette nemlig ifølge sagsøgerne medføre en kunstig ensartet behandling af forskellige situationer.

243 Parlamentet har nedlagt påstand om, at det fjerde anbringendes tredje led forkastes som ugrundet.

244 Det bemærkes, at det fremgår af fast retspraksis, at lighedsprincippet kræver, at ensartede situationer ikke behandles forskelligt, og forskellige situationer ikke behandles ens, medmindre en sådan behandling er objektivt begrundet (dom af 26.11.2013, Kommissionen mod Polen, C-50/12 P, EU:C:2013:771, præmis 62 og den deri nævnte retspraksis).

245 Det må i det væsentlige konstateres, at sagsøgerne for det første kritiserer Parlamentet for at have sidestillet dem med medlemmerne af deputeretkammeret, selv om deres respektive situationer er forskellige. For det andet var det ligeledes i strid med lighedsprincippet, at Parlamentet behandlede sagsøgerne anderledes end andre tidligere medlemmer af Europa-Parlamentet, som imidlertid henhørte under samme retlige ordning, nemlig bilag III.

246 Disse klagepunkter, der i stævningerne er rettet mod de anfægtede afgørelser, følger imidlertid ikke af disse, men af reglerne i artikel 75 og artikel 2, stk. 1, i bilag III. Det er således udelukkende i forhold til disse to artikler, som i øvrigt er genstand for sagsøgernes ulovlighedsindsigelse, at sagsøgernes argumenter skal vurderes.

247 Sagsøgerne har i deres ulovlighedsindsigelse gjort gældende, at såfremt omkostningsregulativet skal anses for at gøre det muligt for Parlamentet at rejse tvivl om sagsøgernes endeligt erhvervede pensionsrettigheder, tilsidesætter artikel 75 og artikel 2, stk. 1, i bilag III ligebehandlingsprincippet.

248 I denne forbindelse skal ulovlighedsindsigelsen forkastes af samme grunde som dem, der er anført i præmis 189-191 ovenfor. Denne ulovlighedsindsigelse hviler nemlig på den fejlagtige forudsætning, at Parlamentet har ret til at ændre de erhvervede rettigheder til alderspension, selv om dette ikke er tilfældet. Kun pensionernes størrelse er det tilladt at ændre på grundlag af artikel 75 og artikel 2, stk. 1, i bilag III.

249 I øvrigt godtgør ingen af de af sagsøgerne fremførte argumenter, at artikel 75 eller artikel 2, stk. 1, i bilag III er ulovlige.

250 For det første har sagsøgerne kritiseret Parlamentet for ikke at have behandlet dem på samme måde som de tidligere medlemmer af Europa-Parlamentet, der er valgt i Frankrig eller Luxembourg, og som ligeledes har valgt at tilslutte sig pensionsordningen i bilag III. Sagsøgerne har således været genstand for en forskellig behandling, selv om de befandt sig i samme situation som de øvrige tidligere medlemmer, eftersom de alle varetog de samme opgaver i den samme periode.

251 Det fremgår af fast retspraksis, at de omstændigheder, som kendetegner forskellige situationer og dermed deres ensartede karakter, navnlig skal fastlægges og vurderes på grundlag af indholdet af og formålet med den EU-retsakt, der indfører en forskellig behandling (jf. dom af 16.12.2008, Arcelor Atlantique et Lorraine m.fl., C-127/07, EU:C:2008:728, præmis 26 og den deri nævnte retspraksis).

252 Det er i denne forbindelse ubestridt, at pensionsordningen i bilag III blev udformet med henblik på at sikre en ensartet behandling af bl.a. tidligere medlemmer af Europa-Parlamentet, der er valgt i Italien, og medlemmerne af deputeretkammeret. Dette formål bekræftes udtrykkeligt af artikel 1, stk. 2, i bilag III og af samme bilags artikel 2, stk. 1. Den ensartede behandling er således det centrale kendetegn ved den ordning, der er indført ved bilag III. Desuden var denne ensartethed, som nævnt i præmis 209 ovenfor, den eneste præcise og ubetingede forsikring, som Parlamentet gav sagsøgerne, da de tilsluttede sig ordningen i bilag III.

253 Formålet og hensigten med bilag III er således i det foreliggende tilfælde at sikre, at tidligere medlemmer af Europa-Parlamentet, der er valgt i Italien, og medlemmerne af deputeretkammeret behandles ens.

254 Sagsøgerne befinder sig derfor ikke i samme situation som de tidligere medlemmer af Europa-Parlamentet, der er valgt i Frankrig eller Luxembourg, og som ligeledes har valgt at tilslutte sig denne pensionsordning. Pensionerne til tidligere medlemmer af Europa-Parlamentet, der vælges i disse to medlemsstater, skal nemlig ikke reguleres af de regler, der er fastsat i italiensk ret, men af andre nationale bestemmelser, som specifikt finder anvendelse på dem.

255 For det andet har sagsøgerne anført, at Parlamentet har behandlet dem på samme måde som de tidligere medlemmer af deputeretkammeret, selv om deres respektive situationer er forskellige på tre punkter. For det første er tilslutning til den pensionsordning, der er fastsat i bilag III, frivillig, mens tilslutning til den italienske pensionsordning sker automatisk for så vidt angår medlemmerne af deputeretkammeret. Dernæst har afgørelse nr. 14/2018 til formål at nedbringe de udgifter, der skal afholdes af Den Italienske Republik, selv om et sådant formål ikke finder anvendelse på sagsøgerne. Endelig medfører dette et problem med en effektiv domstolsbeskyttelse, eftersom en tidligere

europaparlamentariker, der er valgt i Italien, og som ikke også har været medlem af deputeretkammeret, ikke er i stand til for Consiglio di giurisdizione della Camera dei deputati (deputeretkammerets jurisdiktionsråd) at gøre gældende, at afgørelse nr. 14/2018 er ulovlig, og at den også omfatter tidligere medlemmer af Europa-Parlamentet.

256 I lyset af formålet og hensigten med bilag III, som beskrevet i præmis 252 og 253 ovenfor, er sagsøgernes argumenter uden betydning for gyldigheden af artikel 75 og artikel 2, stk. 1, i bilag III i forhold til ligebehandlingsprincippet.

257 Ifølge den retspraksis, der er nævnt i præmis 244 ovenfor, kræver ligebehandlingsprincippet nemlig ikke, at situationerne er fuldstændigt identiske, for at lige behandling kan finde sted. Det er kun nødvendigt, at situationerne er sammenlignelige. Ingen af de tre argumenter, som sagsøgerne har fremført, giver grundlag for at antage, at sagsøgernes situation er grundlæggende forskellig fra situationen for de tidligere medlemmer af deputeretkammeret.

258 For fuldstændighedens skyld konstaterer Retten, at sagsøgernes opfattelse i det væsentlige går ud på at afvise enhver form for lige behandling mellem dem og medlemmerne af deputeretkammeret. Hvis man fulgte denne opfattelse, ville bilag III imidlertid miste enhver effektiv virkning ved at rejse tvivl om selve indholdet af denne pensionsordning. Dette ville paradoksalt nok føre til, at sagsøgernes pensioner ikke længere kunne beregnes og udbetales, eftersom størrelsen af og reglerne for tildeling af disse pensioner netop afhænger af de regler, der er fastsat i italiensk ret.

259 Hvad endelig specifikt angår den omstændighed, at visse af sagsøgerne ikke har mulighed for at anfægte lovligheden af afgørelse nr. 14/2018 ved Consiglio di giurisdizione della Camera dei deputati (deputeretkammerets jurisdiktionsråd), konstaterer Retten, at denne proceduremæssige hindring ikke følger af EU-retten, men er uløseligt forbundet med italiensk ret. Under alle omstændigheder har Retten ikke inden for rammerne af et søgsmål, der er anlagt i henhold til artikel 263 TEUF, kompetence til direkte at vurdere, om italiensk ret er i overensstemmelse med de grundlæggende rettigheder, navnlig hensynet til retten til effektiv domstolsbeskyttelse.

260 Følgelig skal det fjerde anbringendes tredje led forkastes, ligesom dette anbringende i sin helhed forkastes, og dermed skal Parlamentet frifindes i det hele, uden at det er nødvendigt at tage stilling til, om den første påstand i sag T-465/19 eller den anden påstand kan antages til realitetsbehandling (jf. i denne retning dom af 26.2.2002, Rådet mod Boehringer, C-23/00 P, EU:C:2002:118, præmis 52).

Sagsomkostninger

261 I henhold til procesreglementets artikel 134, stk. 1, pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom. Da sagsøgerne har tabt sagen, bør det pålægges dem at bære deres egne omkostninger og at betale Parlamentets omkostninger i overensstemmelse med dettes påstand herom.

På grundlag af disse præmisser udtaler og bestemmer

RETTEN (Ottende Udvidede Afdeling):

1) Sag T-453/19, Panusa mod Parlamentet, afvises.

2) I de øvrige sager frifindes Europa-Parlamentet.

3) Maria Teresa Coppo Gavazzi og de øvrige sagsøgere, hvis navne er opført i bilaget til dommen, bærer hver deres egne omkostninger og betaler de af Parlamentet afholdte omkostninger.

Svenningsen Barents Mac Eochaidh

Pynnä Laitenberger

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 15. oktober 2020.

Underskrifter